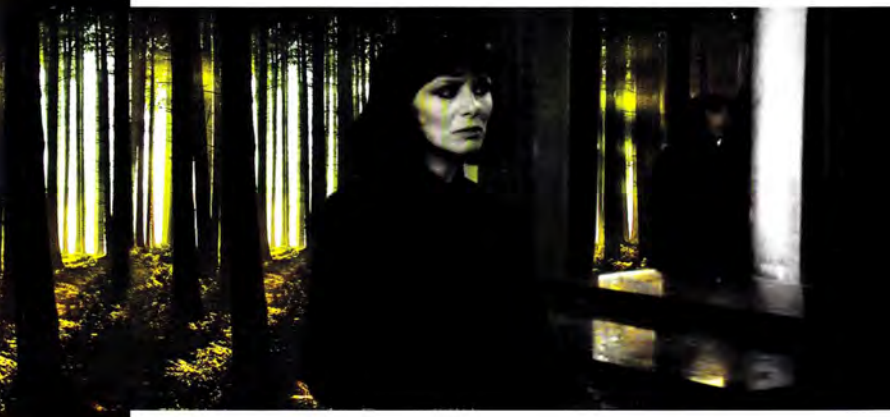
Yıkmak Diyor Kadın

MARGUERITE DURAS

MONOKL
MonoKL Edebiyat

Başka Dünyalar

Marguerite Duras

Yıkmak Diyor Kadın

1914'te Saygon yakınlarındaki Gian-Dinh'de doğdu. 1932'de Fransa'ya dönene kadar Vietnam'ın çeşitli bölgelerinde yaşadı. 1943'te ilk kitabı *Les Impudents* (Saygısızlar) adıyla çıktı. 1944'te eşi Robert Antelme tutuklanıp toplama kampına gönderildi. Bu dönemi daha sonra *La Douleur* (Acı) adlı yapıtında işleyecektir. 1955'te yayımlanan *Le Square* (Alan) adlı yapıtı "alt-konuşma" tekniğine yakın bir yazı türünün ilk örneklerinden sayılmaktadır. 1959'da senaryosunu yazdığı *Hiroshima mon amour* (Hiroşima Sevgilim) Alain Resnais tarafından filme alındı. Fransa'da sol hareketin doruğu sayılan 1968 olaylarına etkin olarak katıldı. 1969'da ilk filmini çekti: *Détruire dit-elle* (Yıkmak Diyor Kadın). Bu dönemle birlikte ve özellikle 1970'te *L'amour* (Sevgi) adlı kitabının yayımlanmasından sonra yazısı sinemayla daha fazla ilişkili hale geldi. 1975'te India Song'u çekti. 1980 yazında yeniden edebiyata döndü. Bu dönemin ilk kitabı *L'été* 80'dir (80 Yazı). 1982'de *La Maladie de la Mort* (Ölüm Hastalığı), 1983'te *L'amant* (Sevgili) yayımlandı. Bunları 1987'de *Emily L.*, 1990'da *La Pluie d'Eté* (Yaz Yağmuru) izledi. 1996 yılında ölmeden önce yayımlanan son yapıtı *C'est tout* (Hepsi Bu)'dur. Marguerite Duras, Fransız yeni roman akımına yakın görülse de Fransız edebiyatına kattığı deneysellik ve söylenemeze adadığı yapıtlarıyla kendine ayrıcalıklı bir yer edinmiştir.

MonoKL Yayınları

1- Ahmet Soysal
İlke Olarak Yaşam Üstüne Notlar ya da Mini-Etika
2- Jean-Luc Nancy
Demokrasinin Hakikati
3- Jean-François Lyotard
Pagan Eğitimler
4- Ahmet Soysal
Birlikte ve Başka I ve II
5- Thomas de Quincey
Immanuel Kant'ın Son Günleri
6- Jean-Luc Nancy
Tanrı, Adalet, Aşk, Güzellik
Dört Küçük Konferans
7- Emmanuel Levinas
Maurice Blanchot Üstüne
8- Michel Henry
Marx'a Göre Sosyalizm
9- Arthur Machen
Büyük Tanrı Pan - En Derindeki Işık
10- Sheckley, Clarke, Doyle, Asimov
Yamuk Bakan Öyküler (seçki)
11- Marguerite Duras
Yıkmak Diyor Kadın

MonoKL

"Mono Kurgusuz Labirent"

YAZININ DOSTLUĞU

ile

DOSTLUĞUN YAZISI

MonoKL Yayınları
Kuloğlu Mah. Gazeteci Erol
Dernek Sk No:14 D:4 Taksim
Beyoğlu - İstanbul

e-posta: editor@monokl.net
www.monokl.net

Marguerite Duras
Yıkmak Diyor Kadın

Yapıtın Özgün Adı: *Détruire dit-elle*

© Les Éditions de Minuit, 2007
© Monokl Yayınları, 2011

Birinci Basım: 2011 Kasım
Yayına Hazırlayan: Volkan Çelebi
Düzelti: Barış Bayram
Kapak Tasarım: Janset Karavin
ISBN: 978-605-62624-0-1
Sertifika Numarası: 22834

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık: Monokl Atölye
Baskı ve Cilt: Bayrak Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:14/2 Topkapı İstanbul

MARGUERITE DURAS

YIKMAK DİYOR KADIN

Fransızcadan Çeviren: Murat Erşen

MONOKL

Dionys Mascolo için

Kapalı hava.

Pencereler kapanmış.

Adamın bulunduğu yemek odası tarafından park görünmüyor.

Kadınsa, evet, görüyor, bakıyor. Masası pencerelerin pervazına değiyor.

Rahatsız edici ışık yüzünden, gözlerini kısıyor. Bakışı gidip geliyor. Diğer müşteriler de adamın görmediği şu tenis maçlarını izliyor.

Masanın değiştirilmesini istemedi.

Kadın kendisine bakıldığından habersiz.

Bu sabah saat beşe doğru yağmur yağdı.

Bugünse toplar ıslak ve ağır bir havayı dövüyor. Kadın yazlık bir elbise giyinmiş.

Önünde, bir kitap var. Geldiğinde mi başladı, yoksa daha mı önce?

Kitabın yanında iki tane beyaz hap şişesi var. Her öğün alıyor kadın bunlardan. Bazen kitabı açıyor. Sonra neredeyse hemen geri kapıyor. Tenis izliyor.

Başka masalarda başka şişeler, başka kitaplar.

Saçları siyah, siyah-gri, düz ve parlak, güzel değil, kurular. Başını çevirdiğinde, pencerenin yanında, fazla dik gelen ışığın daha da yorduğu gözlerinin rengi belli değil. Gözlerinin çevresinde, güldüğünde, teni şimdiden hafifçe yaprak yaprak. Çok solgun.

Otelin hiçbir müşterisi tenis oynamıyor. Bunlar civarda yaşayan gençler. Kimse şikayetçi değil.

— Şu gençler pek hoş. Üstelik uslular.

Adamdan başkası fark etmedi.

— İnsan bu gürültüye alışıyor.

Altı gün önce adam geldiğinde, uzun bir ceketle siyah bir pantolona bürünmüş, önünde kitap ve haplar, kadın oradaydı. Hava serindi.

Zarafetini, kılığını, sonra devinimini fark etmişti, sonra her gün parktaki uykusunu, sonra da ellerini.

Biri telefon ediyor.

İlk seferinde kadın parktaydı. Adını dinlemedi. İkinci seferse, iyi duymadı.

Demek biri öğle uykusundan sonra telefon ediyor. Bir talimat kuşkusuz.

Güneş. Yedinci gün.

Yine orada işte, tenis sahasının yanında, beyaz bir şezlongda. Çoğunlukla başka boş beyaz şezlonglar da var, boş, karşılıklı yığılmış, daire halinde, tek başlarına.

Kadını öğle uykusundan sonra gözden kaybediyor.

Balkondan ona bakıyor. Kadın uyuyor. Uzun boylu, öyle cansız, hafifçe beli bükülmüş. İnce, zayıf.

Tenis sahası bu saatte tenha. Öğle uykusu boyunca tenis oynamak yasak. Dörde doğru tekrar başlıyor, alaca karanlığa kadar devam ediyor.

Yedinci gün. Ama öğle uykusunun uyuşukluğunda bir erkek sesi yükseliyor, canlı, neredeyse kaba.

Kimse cevap vermiyor. Yalnız başına konuştu.

Kimse uyanmıyor.

Sadece kadın tenis sahasının bu kadar yakınında duruyor. Diğerleri daha uzaktalar, kimi çitlere sığınmış, kimi güneşte çimenlere yayılmış.

Az önce konuşan ses parkın yankısında çınlıyor.

Gün. Sekizinci. Güneş. Hava ısındı.

Öğlen yemek salonuna girdiğinde, o kadar dakik olan kadın yoktu. Geldiğinde servis başlamıştı, yüzü gülüyor, dingin, önceki kadar solgun değil. Kitap ve haplar, koyulan yemek, bu sabah otelin koridorlarında hüküm süren sakinlik yüzünden gitmediğini biliyordu adam. Gelen giden yok. Gitmediğini, usa yatkın olarak, biliyordu.

Geldiğinde, onun masasının yanından geçiyor.

Pencerenin karşısında yandan duruyor. Bu onu tuttuğu göz hapsini kolaylaştırıyor.

Kadın güzel. Güzelliği göze çarpmıyor.

O biliyor mu bunu?

— Hayır, hayır.

Orman tarafındaki kapıdan gelen ses kayboluyor.

Kimse yanıt vermiyor. Aynı canlı, neredeyse kaba ses.

Gökyüzü bugün bulutsuz. Sıcaklık artıyor, yerleşiyor, ormana, parka nüfuz ediyor.

— Hava pek ağırlaştı sanki, sizce de öyle değil mi?

Mavi perdeler pencerelerin üstüne indirilmiş. Masası perdelerin, mavi ışığında. Saçları bu siyahlıkta. Gözleri bu mavilikte.

Bugün topların gürültüsü şakakları, kalbi dövüyor.

Otelde alaca karanlık. İşte yine yemek salonunun neon ışıkları içinde, rengi atmış, yaşlanmış.

Birden, sinirli bir hareketle, bardağına su döküyor, şişeleri açıyor, hapları alıp yutuyor.

İlk kez ölçüyü iki katına çıkarıyor.

Parkta hala ışık var. Hemen hemen herkes gitmiş. Kalkmış pencerelerin sert örtüleri rüzgarı içeriye bırakıyor.

Kadın sakinleşiyor.

Adam kendi kitabını aldı, onu açıyor. Okumuyor.

Parktan sesler geliyor.

Kadın çıkıyor.

Şimdi çıktı.

Adam kitabı kapatıyor.

Saat dokuz, alaca karanlık, otelde ve ırmanın üstünde alaca karanlık.

— İzin verir misiniz?

Adam başını kaldırıyor ve onu tanıyor. Hep buradaydı, bu otelde, ilk günden beri. Onu hep gördü, evet, ya parkta, ya yemek salonunda, koridorlarda, evet, her zaman, otelin önündeki yolda, tenis sahasının etrafında, gece, gündüz, bu mekana dönerken, dönerken tek başına. Yaşı göründüğü gibi değil, ama gözleri öyle.

Oturuyor, bir sigara alıyor, bir tane de ona uzatıyor.

— Sizi rahatsız ediyor muyum?

— Hayır, hayır.

— Ben de yalnızım bu otelde. Anlarsınız ya.

— Evet.

— Kadın kalkıyor. Geçiyor.

Adam susuyor.

— Her akşam en sona biz kalıyoruz, bakın, kimse kalmadı.

Sesi canlı, neredeyse kaba.

— Yazar mısınız?

— Hayır. Neden bugün benimle konuşuyorsunuz?

— İyi uyuyamıyorum. Odama gitmekten korkuyorum. Dermanımı kesen düşüncelerin kurbanı oluyorum.

Susuyorlar.

— Bana yanıt vermediniz. Neden bugün?

Nihayet ona bakıyor.

— Bekliyor muydunuz?

— Bu doğru.

Ayağa kalkıyor, bir jestle onu davet ediyor.

— Pencerelerin yanına oturalım, ister misiniz?

— Gerek yok.

— Peki.

Merdivenlerdeki adımını duymadı. Gecenin tamamen gelmesini beklerken, parka gitmiş olmalı. Kesin değil.

— Burada yalnızca yorgun insanlar var, biliyor musunuz? Bakın, ne çocuk var, ne köpek, ne gazeteler ne de televizyon.

— Bu yüzden mi buraya geliyorsunuz?

— Hayır. Nasıl başka yere gidebileceksem, öyle geldim buraya da. Her sene yeniden gelirim. Sizin gibi ben de hasta değilim. Hayır. Bu otele ilişkin anılarım var. İlginizi çekmezler. Burada bir kadınla karşılaştım.

— Geri gelmedi mi?

— Ölmüş olmalı.

Her şeyi aynı sesle söylüyor, konuşma tarzı tekdüze.

— Başka varsayımlar arasında, diye ekliyor, benim elde tuttuğum bu.

— Yine de onu yeniden bulmak için geri geliyorsunuz?

— Hayır, hayır, buna inanmıyorum. Şuna inanmıyorsunuz herhalde, söz konusu olan bir... hayır, hayır... Ama bütün bir yaz dikkatim ona takılı kaldı. Olup bitenin hepsi bu.

— Neden?

Yanıt vermeden önce bekliyor. Nadiren gözlerinin içine bakıyor.

— Bunu size söylemem mümkün değil. Söz konusu olan bendim, onun karşısında ben. Anlıyor musunuz? Pencerelerin yanına mı gitseydik?

Ayağa kalkıp, boş yemek salonunu boydan boya geçiyorlar. Parkın karşısındaki pencerelerin yanında ayakta duruyorlar. Kadın oradaydı, evet. Bugün siyahlar içinde, tenis sahasının parmaklıkları boyunca yürüyor. Sigara içiyor. Tüm müşteriler dışarıda. Adam parka bakmıyor

— Adım Stein, diyor. Yahudi'yim.

İşte, kadın sundurmanın hemen yanından geçiyor. Geçti.

— Adımı duydunuz mu?

— Evet. Stein. Hava çok yumuşak olmalı. Yattıklarını sanıyordum. Hepsi dışarıda, baksanıza.

— Bugün topların gürültüsü şakakları, kalbi dövüyordu, sizce de öyle değil mi?

— Öyle, evet.

Sessizlik.

— Karım birkaç gün sonra beni almaya gelecek. Seyahate çıkıyoruz.

Düz ve parlak yüzü daha da kapanıyor. Hüzünleniyor mu?

— Alın, bunu hayal etmezdim.

— Başka ne hayal ediyordunuz?

— Hiç. Anlıyor musunuz? Hiçbir şey hayal etmiyordum.

Dört kişi akşamın bu saatinde kroket oynamaya başlıyor. Gülmeleri duyuluyor.

— Ne hayal gücü, diyor.

— Konuyu değiştirmeyin.

— Karım çok genç. Benim çocuğum olabilirdi.

— Adı?

— Alissa.

— Otelin dışındaki tüm bağlardan azade bir adam olduğunuzu sanıyordum –gülüyor–, sizi hiç telefona çağırmıyorlar. Hiç mektup almıyorsunuz. Ve birden, Alissa çıkageliyor.

Kadın bir patikanın –ormana götüren patikanın–

önünde ayakta duruyor, tereddüt ediyor, sonra otelin girişine yöneliyor.

— Üç gün sonra. Alissa ailesiyle. Evleneli iki yıl oldu. Her yıl ailesinin yanma gidiyor. On beş gün kadardır orada. Yüzünü zor görüyorum.

Kadm içeriye girdi. Bu onun yürüyüşü. Koridoru geçiyor.

— Farklı kadınlarla yaşadım, diyor Stein. Aşağı yukarı aynı yaştayız, o zamanlar kadınlar için vaktim vardı, ama asla biriyle evlenmedim, evlilik komedisine kendimi hazırlamış olduğum halde, şu içsel ret çığlığını duymaksızın asla kabul etmedim. Asla.

Kadm şimdi merdivenlerde.

— Ya siz? Yazar mısınız?

— Olmak üzereyim, diyor Stein. Anlıyor musunuz?

— Evet. Oldunuz olası herhalde?

— Evet. Nasıl tahmin ettiniz?

Şimdi hiçbir gürültü yok. Odasına ulaşmış olsa gerek.

— Nasıl mı? diye yeniden sordu Stein.

— Soru sorma düşkünlüğünüzden. Hiçbir yere varmadan soru sormanızdan.

Bakışıp gülüştüler.

Stein önündeki parkı ve ötesini gösteriyor.

— Bu parkın ötesinde, diyor, otelin bir on kilometre uzağında ünlü bir meydan var. Buradan manzaranın dayandığı tepelerin hepsi görünüyor.

— Öğleden sonra otel tenha olduğunda oraya mı gidiyorlar?

— Evet. Hep alaca karanlıkla birlikte geri dönüyorlar, fark ettiniz mi?

Sessizlik.

— Bu meydandan başka?

— Görülmeye değer başka bir şeyden bahsedildiğini duymadım. Hiçbir şey. Hayır... Başka türlüsü, yok. Sadece orman var. Her yanda.

Ağaçların doruğu da ele geçirildi gece tarafından. Hiç renk kalmıyor.

— Sadece parkı biliyorum, diyor Max Thor. Burada kaldım işte.

Sessizlik.

— Ana ağaçlıklı yolun ucunda, diyor Max Thor, bir kapı var.

— Ah, fark ettiniz mi?

— Evet.

— Ormana gitmiyorlar.

— Ah, siz de mi biliyordunuz? diyor Stein.

— Hayır, hayır. Bilmiyordum.

Sessizlik.

Sonra Stein geldiği gibi gidiyor, tereddütsüz, haber vermeden. Yorulmak bilmez uzun adımlarıyla yemek salonunu terk ediyor. Bir kez parkta yürüyüşünü yavaşlatıyor. Diğerleri arasında geziniyor. Hiçbirine takılıp kalmadan onları izliyor. Onlarla asla konuşmuyor.

Parkta güneş ve sıcak.

Şezlongun üstünde kıpırdandı kadın. Döndü ve yeniden uyudu, bacakları gerili, birbirinden ayrılmış, başını koluna gömmüş. Bugüne kadar onun önünden geçmekten kaçınmıştı. Bugün, parktan geri dönerken yapıyor, kadının önünden geçiyor. Adımlarının çakıllı kum üstünde çıkardığı ses uykuda ürperen bedenin hareketsizliğini yarıp geçiyor. Kolu biraz kalkıyor, ve altında, açık gözler onu boş bir bakışta görüyor. Adam geçiyor.

Beden tekrar hareketsizliğine kavuşuyor. Gözler geri kapanıyor.

Stein otelin basamaklarındaydı, dalgın. Karşılaşıyorlar.

— Hala titriyorum, diyor Stein, titrek bir belirsizlik içinde.

Gece. Parkın dibinde titreşen loş ışıklar hariç, gece.

Stein şimdi orada neredeyse her akşam onun yanında. Akşam yemeğinden sonra geliyor. Kadın hala masada. Sağında oyalanan son bir çift duruyor. Kadın ise bekliyor. Neyi?

Son ışık aniden loş kırmızılıkta yalazlanıyor.

Onlar, Stein ve o, masadan ayrıldılar. Kadının durduğu yerin karşısındaki koltuklara yayıldılar. Bir lamba yandı. İki ayna batan güneşi yansıtıyor.

— Bayan Elisabeth Alione telefona isteniyor.

Hoparlörden net, yüksek bir ses çağırdı. Stein ise yerinden kıpırdamadı.

Kadın kalkıyor. Yemek salonunu boydan boya geçiyor. Rahat bir yürüyüşü var. Koltukların yanından geçerken gayriihtiyari gülümsüyor. Girişte kayboluyor.

Son çift de çıkıyor. Sessizlikte otelin diğer kanadındaki büronun arkasında bulunan telefon kabininden hiç ses gelmiyor.

Stein kalkıyor ve pencerelerden tarafa gidiyor.

Yemek salonunun dibindeki lambalar söndürülüyor.

Kalabalıktan hala kalanlar olduğu bilinmiyor olsa gerek.

— Bu akşam artık geri gelmez, diyor Stein.

— Bu adı biliyor musunuz?

— Biliyor olmalıydım, öğrenip unutmuş olsam gerek. Beni şaşırtmadı.

Büyük bir dikkatle parka doğru bakıyor.

— Hepsi dışarıda, diyor. O hariç. Ve de biz. Akşamı sevmiyor.

— Yanılıyorsunuz, akşam yemeğinden sonra parka gidiyor.

— Çok az bir süre. Ve kaçıyor.

Sakin adımlarla geri geliyor ve yeniden onun yanına oturuyor. Uzun uzun bakıyor ona, ifadesizce.

— Bu gece, diyor Stein, ben parktayken, masada yavaşça ve güçlükle bir şeyler yazmakta olduğunuzu gör-

düm. Eliniz uzun süre sayfanın üstünde kaldı. Sonra yeniden yazdı. Ve ardından tekrar bıraktı. Ayağa kalktınız ve balkona gittiniz.

— İyi uyuyamıyorum. Sizin gibiyim.

— İyi uyuyamıyoruz.

— Evet, dinliyorum. Köpekleri. Duvarların çıtırdamasını. Başım dönünceye kadar. O zaman bir şeyler yazıyorum...

— Öyle, evet... Bir mektup mu?

— Belki. Ama kime? Kime? Gecenin sessizliğinde burada, bu boş otelde, kime yazılır ki, değil mi?

— Ne kadar heyecan veriyor, diyor Stein, bize gece, doğrudur, size ve bana. Parkta yürüyorum. Bazen kendi sesimi duyuyorum.

— Sizi gördüm birkaç kez. Duydum da günün doğmasından hemen önce.

— Öyle, evet. O benim. Benim uzaktaki köpeklerle konuşan.

Sessizce birbirlerine bakıyorlar.

— Üzerinizde mi, diye soruyor Stein.

— Evet.

Cebindeki beyaz zarfı alıp Stein'a uzatıyor. Stein zarftan çıkarıp katlanmış kağıdı açıyor, susup okuyor.

— "Hanımefendi, diye okuyor Stein. Hanımefendi, on gündür sizi izliyorum. Sizde, doğasını anlamayı başaramadığım, başaramadığım, beni büyüleyen ve altüst eden bir şey var."

Stein duruyor ve tekrar devam ediyor.

— "Hanımefendi, sizi kendim için hiçbir şey beklemeden tanımak isterdim."

Stein kağıdı tekrar zarfa koyup masanın üstüne bırakıyor.

— Ne kadar sakin, diyor Stein. Gecelerimizin böylesine çetin geçtiğine kim inanır?

Stein koltuğunda dönüyor. İkisi de aynı durumdalar.

— Hiçbir şey bilmiyor musunuz? diye soruyor Stein.

— Hiçbir şey. Yalnızca şu yüzü. Ve şu uykuyu.

Stein iki koltuk arasındaki ayaklı lambayı yakıyor ve ona bakıyor.

Sessizlik.

— O da mektup almıyor, diye yeniden başlıyor konuşma-

ya Stein. Ama biri telefon ediyor. Genellikle öğle uykusundan sonra. Bir yüzük takıyor. Henüz kimse gelmedi.

Sessizlik.

Stein yavaşça ayağa kalkıyor ve çıkıyor.

Stein'ın yokluğunda ayağa kalkıp Elisabeth Alione'un masasına gidiyor, tekrar kapatılmış kitaba doğru bir hareket yapıyor. Beceremeyince, kitaba geri dönmüyor.

Stein otelin kayıt defteriyle geri geliyor. Lambanın altına oturuyorlar.

— Bu saatte hiç büroda olmazlar, diyor, kolay oldu.

Kayıt defterini karıştırıyor, duruyor.

— Geliyor işte, diyor Stein.

— Alione, diyor Stein büyük bir açıklıkla –yavaş yavaş çözüyor, sesi azaldı– Alione. Genç kızlık adı: Villeneuve. 10 Mart 1931 Grenoble doğumlu. Mesleği yok. Varış tarihi 2 Temmuz.

Stein kayıt defterini karıştırıyor ve yeniden duruyor.

— İşte siz, diyor Stein. Dokunuyorsunuz ona. Thor. Max Thor, doğum Paris 20 Haziran 1929. Profesör. Fransız. Adres, 4 rue Camille-Dubois, Paris. Varış 4 Temmuz.

Kayıt defterini kapatıyor. Çıkıyor ve hemen geri geliyor. Hala uzanmakta olan Max Thor'un yanına oturuyor yeniden.

— Artık bir şey biliyoruz, diyor. Yavaş yavaş ilerliyoruz. Grenoble tarafından olduğunu biliyoruz. Ve kelimeler: Villeneuve, Elisabeth ve Villeneuve on sekiz yaşında.

Stein bir şey dinliyor görünüyor. İlk katta birisi yürüyor.

— Yatmaya çıktılar, diyor. İsterseniz, şimdi, parkta biraz adımlayabiliriz? Odaların pencereleri hala aydınlık.

Max Thor yerinden kıpırdamıyor.

— Alissa, diyor Max Thor, Alissa. Onu sabırsızlıkla bekliyorum.

— Gelin, diyor yumuşakça Stein.

Kalkıyor. Uzaklaşıyorlar. Çıkışa varmadan önce, Stein mektubun bulunduğu masayı gösteriyor.

— Masada mı bırakacağız onu? diye soruyor.

— Kimse buraya gelmez asla, diyor Max Thor. Üstünde isim yok.

— Alissa için mi bırakıyorsunuz onu?

— Ah... belki de Alissa için, evet, diyor Max Thor.

Elisabeth Alione'un yerini gösteriyor, onun masasını.

— Dokuz gündür aynı kitabı okuyor, diyor. Aynı format, aynı kapak. Yeniden başlıyor, okuduğunu unutup bitirmeden yeniden başlıyor olmalı. Bunu biliyor muydunuz?

— Evet.

— Hangi kitap bu?

Stein düşünüyor.

— Bakabilirim isterseniz. Sizin yapamayacağınız şeyleri yapabilirim ben, anlarsınız ya.

— İstediğinizi yapın.

Stein Elisabeth Alione'un masasına doğru gidiyor, kitabın baş sayfasından açıp geri geliyor.

— Bir şey değil, diyor Stein, hiç. Trende okumak için bir roman. Hiç.

— Ben de öyle tahmin etmiştim, diyor Max Thor. Hiç.

Parlak bir gün. Sabah yağmur yağdı. Pazar.

— Erkek kardeşlerim eşleri ve çocuklarıyla geldiler, diyor Alissa. Ev tıklım tıklımdı.

— Elisabeth Alione kitabı açıyor. Max Thor Alissa'yı dinliyor.

— Çok eğlenceliydi, söylemem gerek, özellikle de akşam. Annem çok genç kalmış.

Elisabeth Alione kitabı kapatıyor. Masasında üç tabak var. Yemek salonunun kapısından tarafa bakıyor. Siyahlar içinde. Pencereler kapalı.

— Fikrini değiştirmedin mi? Hala Noel'e gidiyor muyuz?

— Birkaç gün oraya gitmekten memnun olurum, evet.

— Onlarla birlikteyken neden sıkıldığını merak ediyorum, diyor Alissa gülümseyerek. Başkalarından daha sıkıcı değiller... ben sıkıcı bulmuyorum.

— Orada kendimi biraz uygunsuz hissediyorum. Annenden çok daha genç değilim.

— Kimi zaman çok genç olduğumu düşünmüşümdür.

Max Thor şaşırmış görünüyor.

— Bunu asla düşünmedim, diyor. Yaşamımın kuşkusuz yalnız olacak sonu hariç. Ama işte, bu yüzüstü bırakılmışlığı ilk günden beri kabul ettim.

— Ben de.

Gülüyorlar. Ve Stein yemek salonunu kat ederken, Eli-

sabeth Alione kalkıyor ve kapı yönünde o da gülüyor: bir adamla küçük bir kız az önce girdiler. Alissa adama bakıyor.

— Taşralı yakışıklı bir adam, diyor Alissa.

— Anita, diyor Elisabeth Alione.

Ses uzaktan geliyor, yumuşak, öngörülen bir ses. Kucaklaştılar.

Oturdular.

— Kimler var bu otelde?

— Hasta insanlar –gülüyor, alaycı–, geçen pazar aniden fark ettim bunu: aileler sabah gelip akşam gidiyorlar. Çocuk yok.

Alissa dönüp bakıyor.

— Doğru... Öyleyse, hemen gitmek istemiyorsun?

— Bunu söyledim mi sana?

— Geldiğimde odada.

— Oh, birkaç gün, ama karar verildiği gibi yarın sabah da gidilebilir.

Sessizlik.

— Belki bu yıl seyahat etmek istemiyorsundur? diye

soruyor Alissa gecikmeyle. Gülümsüyor. – Şimdiden çok seyahat ettin ...

— Öyle değil.

Bakışıyorlar.

— Burada kendimi iyi hissediyorum, mutlu gibi.

Anita on dört yaşında olmalı.

Elisabeth Alione'un kocası belki ondan daha gençtir.

— Ne kadar mutlu? diye soruyor Alissa.

— Rahat demek istiyordum.

Stein yeniden geçiyor ve Max Thor'a kısa bir selam yolluyor. Alissa Stein'a çok dikkatli bir biçimde bakıyor.

— Stein adında biri. Bazen konuşuyoruz.

İlk çiftler çıkmaya başlıyor. Alissa onları görmüyor.

— Stein, diyor Max Thor. O da bir Yahudi.

— Stein.

— Evet.

Alissa pencerelere doğru bakıyor.

— Bu otelin hoş olduğu doğru, diyor. Özellikle de şu park nedeniyle.

Kulak kabartıyor. — Tenis sahası nerede?

— Aşağıda, neredeyse otelin yanında.

Alissa hareketsiz kalıyor.

— Orman var.

Kadın ormana bakıyor, birden sadece ormana bakıyor.

— Evet.

— Tehlikeli mi? diye soruyor.

— Evet, nereden biliyorsun?

— Ona bakıyorum, diyor, onu görüyorum.

Düşünüyor, gözleri hala parkın ötesinde, orman yönünde.

— Neden tehlikeli? diye soruyor.

— Senin gibi ben de, bilmiyorum. Neden?

— Çünkü ondan korkuyorlar, diyor Alissa.

Sırtını sandalyeye dayıyor, ona bakıyor da bakıyor.

— Açlığım geçti, diyor.

Sesi birden değişti. Duyulmaz hale geldi.

— Burada olduğun için son derece mutluyum.

Kadın geri dönüyor. Bakışı geri geliyor. Yavaşça.

— Yıkmak, diyor kadın.

Adam ona gülümsüyor.

— Evet. Parka gitmeden önce odaya çıkacağız.

— Evet.

Elisabeth Alione sessizce ağlıyor. Rol yapmıyor. Adam hafifçe masaya vurdu. Kimse ağladığını göremiyor, ona bakmayan adam hariç.

— Kimseyle tanışmadım. Şu Stein dışında.

— "Mutlu" kelimesini kaçırdın ağzından az önce?

— Hayır... sanmıyorum.

— Bu otelde mutlu. Mutlu, ne garip.

— Kendim biraz şaşırdım. Ben de biraz şaşkınım.

Elisabeth Alione otelden gitmek istediği için ağlıyor. O ise istemiyor. Küçük kız ayağa kalktı ve parka gitti.

— Şu kadın neden ağlıyor? diye soruyor yumuşakça Alissa. Şu arkamdaki kadın?

— Nereden anladın? diye bağırıyor Max Thor.

Kimse dönmüyor.

Alissa arıyor. Ve ona bilmediğini gösteren bir işaret yapıyor. Max Thor yeniden sakin.

— Ziyaret olduğunda sık sık böyle şeyler oluyor, diyor.

Kadın ona bakıyor.

— Yorgunsun.

Adam gülümsüyor.

— Uyumuyorum.

Kadın şaşırmıyor. Ses yine duyulmaz oluyor.

— Kimi zaman, sessizlik uyumayı engelleyebilir, orman, sessizlik?

— Belki, evet.

— Otel odası?

— O da, evet.

Ses şimdi neredeyse duyulmaz. Alissa'nın gözleri engin, derinden mavi.

— Bir fikir, birkaç gün kalmak, diyor.

Kalkıyor. Sendeliyor. Yemek salonunda artık yalnızca Elisabeth ve kocası var. Stein geri geldi.

— Parka gidiyorum, diye mırıldanıyor Alissa.

Max Thor kalkıyor. Otelin girişinde Stein'la karşılaşıyor. Mutluluktan yüzü aydınlanmış.

— Alissa'nın deli olduğunu söylememiştiniz bana, diyor.

— Bilmiyordum, diyor Max Thor.

Park. Gündüz. Pazar.

Elisabeth Alione ile ailesinin oluşturduğu grup Alissa ile Max Thor'a yaklaşıyor. Önlerinden geçiyorlar. Sundurmaya yöneliyorlar. Bir erkek sesi – duyuluyor:

— Doktor açıktı, uyumak zorundasın.

Elisabeth Anita'yı belinden kavrıyor. Gülümsüyor.

— Son bir kez daha geliriz – çocuk sesi.

Alissa bakıyor mu? Evet.

Bir ağacın gölgesindeler. Elisabeth yavaşça geri geliyor. Alissa gözlerini kapatıyor. Elisabeth şezlonga uzanıyor. O da gözlerini kapatıyor. Yüzünde, başlangıçtaki gülümseme yavaş yavaş kaybolarak yerini tam bir ifadesizliğe bırakıyor.

— Bir hasta mı? diye soruyor Alissa.

Alçak, donuk bir sesle konuştu.

— Kuşkusuz. Her gün öğleden sonraları uyuyor.

— Kuşlardan başka bir şey duyulmuyor, diyor Alissa – inliyor.

O da gözlerini kapatıyor.

Sessizlik. Rüzgar.

Elisabeth Alione gözlerini açıp, üstüne beyaz bir battaniye alıyor.

Sessizlik.

— Endişelenme, diyor Max Thor.

— Bir şey oldu, değil mi?

— Bilmiyorum.

İşte Stein. Otelden çıkıyor.

— Anlayabileceğim bir şey mi?

— Evet.

Stein önlerinde durmuyor ama onlara bakıyor. Gözleri kapalı duruyorlar. Onlar da solgun. Parkın dibine doğru duraksayarak uzun adımlarla gidiyor.

— Bu otelde beni allak bullak eden ve alıkoyan bir şey var. Tam anlayamıyorum. Daha iyi anlamaya çalışmıyorum. Başkaları çok eski arzuların, çocukluktan kalma düşlerin söz konusu olduğunu söyleyebilirdi...

Alissa kıpırdamıyor

— Yazmak, belki, diyor Max Thor. Zira burada her şey, sanki... şey yapılabileceğini anlıyormuşum gibi oluyor – gözleri kapalı gülümsüyor– her gece, bu otele geldiğimden

beri, başlamak üzereyim... yazmıyorum, asla yazmayacağım... evet, her gece, eğer yazsaydım, yazacağım şey değişiyor.

— Öyleyse, bu gece oluyor.

— Evet.

Sessizlik. Gözleri kapalı

— Mutlu bir havan var, diyor.

Sessizlik.

— Seninle konuşuyordum.

— Evet. Anlamıyorum. Hala anlamıyorum, diyor kadın.

Adam yanıt vermiyor.

Stein geri geliyor.

Max Thor onu görmüyor.

Stein onlara doğru yöneliyor.

— İşte Stein, diyor Alissa.

— Bırak, gelsin, diye bağırıyor Max Thor. Çağırıyor onu:

— Stein, buradayız.

— Geliyor.

Stein orada.

— Çok erken döndüm, diye bağırıyor ona Alissa.

Stein yanıt vermiyor. Parka, uyuyan insanlara bakıyor. Az önceden beri kimse kıpırdamadı. Alissa'nın üstüne dikilmiş Stein ona bakıyor.

— Anlamıyorum, hala anlamıyorum, diye bağırıyor Alissa ona.

Alissa'nın üstünde [tepesinde] dikilmiş Stein ona bakıp duruyor.

— Alissa, diyor, sizi bekliyordu, günleri sayıyordu.

— Tabii, diye bağırıyor Alissa.

Stein yanıt vermiyor. Max Thor, Stein geldiğinden beri derin bir hareketsizliğin pençesinde.

— Belki de birbirimizi fazla seviyoruzdur? diye soruyor Alissa, onunla benim aramdaki aşk, diye bağırıyor, çok büyüktür, fazla güçlü, fazla, fazla?

— Onunla benim aramda mı? diye bağırmaya devam ediyor Alissa. Yalnızca onunla benim aramda, çok mu fazla sevgi vardır?

Stein yanıt vermiyor.

Bağırmayı bırakıyor. Stein'a bakmaya başlıyor.

— Bir daha asla bağırmayacağım, diyor Alissa.

Kadın ona gülümsüyor. Gözleri kocaman ve derin bir mavilikte.

— Stein, diyor çok kısık bir sesle.

— Evet.

— Stein, gece, odasında bensizdi. Her şey bensiz tekrar var olmaya başlamıştı, gece bile.

— Hayır, dedi Max Thor, bundan böyle gecenin senden yoksun var olması olanaksız.

— Ama orada değildim, diye bağırıyor zayıfça Alissa, ne odada ne de parkta.

Sessizlik. Hoyratça, sessizlik.

— Parkta, diyor Stein, evet. Zaten parktaydınız.

Gözleri, hala, kapalı duran adamı gösteriyor kadın.

— Belki de bilmiyordur? diye soruyor kadın Stein'a, belki de başına ne geldiğini bilmiyordur?

— Bilmiyor, diyor Stein.

— Seninle karşılaşmak ille de gerekli değildi, diyor Max Thor.

Gözlerini açıyor adam, onlara bakıyor. Onlarsa ona bakmıyor.

— Bildiğim bu, diyor.

— Acı çekmeye değmez, Alissa, diyor Stein. Değmez. Gerek yok.

Stein çakıllı kumların üzerine oturuyor, Alissa'nın vücuduna bakıyor, unutuyor. Orada, Elisabeth Alione otelin girişine doğru döndü. Yeniden uykuya daldı.

Sessizlik. Alissa'nın üstünde sessizlik.

— Stein, diye soruyor Alissa, siz parkta mı uyuyorsunuz?

— Evet, parkın farklı yerlerinde, aslında.

Max Thor elini uzatıp, mavi bir bakışta bocalayan karısı Alissa'nın donmuş elini tutuyor.

— Artık acı çekme, Alissa, diyor Stein.

Stein yaklaşıyor, başını Alissa'nın çıplak bacaklarına koyuyor. Onları okşuyor, öpüyor.

— Ne çok arzuluyorum seni, diyor Max Thor.

— Ne çok arzuluyor sizi, diyor Stein, ne çok seviyor sizi.

Alaca karanlık. Gri.

Hava [halen] tenis oynanacak kadar aydınlık. Toplar gri alaca karanlığa vuruyor.

Pencerelerin yanı da, hala aydınlık. Oysaki yemek salonunun dibinde lambalar çoktan yakılmış.

Pencereler açık. Sıcaklık devam ediyor. Elisabeth Alione kalkıyor ve pencerelerin açıklığına doğru gidiyor. Tenis maçına bakıyor, sonra da parka.

— Seni henüz tanımazdım, diyor Alissa, tek kelime edilmezdi. Bu masada olurdum. Sen de, diğer masada, yalnız, aynı benim gibi –duraksıyor–, Stein olmazdı, değil mi? henüz değil.

— Henüz değil. Stein daha sonra gelir.

Alissa sabit gözlerle yemek salonunun karanlık kısmına bakıyor, parmağıyla onu gösteriyor.

— Orada, diyor, orada olurdun. Sen, orada. Ben de burada. Ayrı olurduk. Masalar ayırırdı, odaların duvarları – kapalı yumruklarını aralıyor ve yumuşakça bağırıyor: – henüz ayrı.

Sessizlik.

— İlk sözlerimiz olurdu, diyor Max Thor.

— Hayır, diye bağırıyor Alissa.

— İlk bakışlarımız, diyor Max Thor.

— Belki, hayır, hayır.

Sessizlik. Elleri yeniden masanın üstünde. Anlamaya çalışıyorum, diyor kadın.

Sessizlik. Elisabeth Alione pencerenin açıklığında, havada asılı camın altında bedeni gri hava boşluğuna eğilmiş.

— Ne olurdu? diye soruyor Max Thor.

Kadın arıyor da arıyor.

— Gri bir alaca karanlık, diyor sonunda. Onu gösteriyor. – Tenis maçlarını izlerdim ve sen yakına gelirdin. Hiçbir şey duymazdım. Ve birden yanımda biterdin. Sen de izlerdin.

Bakmakta olan Elisabeth Alione'u göstermedi.

Otelde sessizlik. Tenis kesildi mi?

— Anlamaya çalışıyorsun, diyor kadın, sen de.

— Evet, bir mektup olurdu belki?

— Evet, bir mektup, belki.

— "On gündür sizi izliyorum", diyor Max Thor.

— Evet, üstünde adres yok, atılmış öyle. Ben olsam bulurdum onu.

Hayır, tenis yeniden başlıyor. Toplar gri bir göle benzeyen akışkan bir alaca karanlıkta sıçrayıp saçılıyor. Elisabeth

Alione bir sandalye alıyor, gürültü yapmadan oturuyor. Maç canlandı.

— Ama oldu, değil mi?

Adam duraksıyor.

— Belki, diyor.

— Doğru. Belki de kesin değildir.

Kadın gülümsüyor, ona doğru uzanmış.

— Her yaz ayrılmak gerekirdi, diyor, unutmak, sanki bu mümkünmüş gibi?

— Mümkün – onu çağırıyor: – Alissa, Alissa.

Kadın duymuyor. Konuşması yavaşlıyor aniden, berraklaşıyor.

— Ancak sen burada olduğun zaman unutabilirim seni, diyor. Şu kitap nereye geldi? Bu kitabı düşünüyor musun?

— Hayır, seninle konuşuyorum.

— Kitabın baş kahramanı kim?

— Max Thor.

— Ne yapıyor?

— Hiçbir şey. Biri bakıyor.

Kadın, yandan görünüyor, vücudu dik tenis maçı izleyen Elisabeth Alione'a doğru dönüyor.

— Bir kadın mı mesela? diye soruyor Alissa.

— Mesela, evet. Seni tanımasam sen ya da bakan şu kadın.

— Neye?

— Tenis maçlarına, herhalde.

Sanki Alissa, Elisabeth Alione'un işaret edildiğini anlamamış.

— Onları çok izliyorlar. Yağmur yağdığı zaman boş olduklarında bile. Bu gayriihtiyari bir meşguliyet.

— Yazmadığım kitapta yalnızca sen vardın, diyor Alissa.

— Amma güçlü, diyor Max Thor gülerek, amma güçlü dayatıyor kendini kimi zaman, bunu yazmamak. Hiçbir zaman kitap yazmayacağım.

— Böyle bir şey söylenebilir mi?

— Düşünüp taşınarak, evet.

— Stein yazacak, diyor Alissa. Öyleyse bizim yazmamıza gerek yok.

— Evet.

Elisabeth Alione sakin yürüyüşüyle pencerelerin aydınlığını terk ediyor. Boş masaları sıyırıp geçiyor, onlarınkini de. Gözlerini inik tutuyor. Max Thor bakışını hafifçe Alissa'ya çeviriyor, sanki kadına özel bir dikkatle bakmayan Alissa'ya.

Çıktı. Sustular.

— Böylece tenis maçları hakkında söylenecek bir şeyler olacak mı? diye soruyor Alissa.

— Evet. İzlenen tenis sahaları üstüne.

— Bir kadın tarafından mı?

— Evet. Dalgın bir kadın.

— Ne tarafından?

— Hiçlik.

— Boş tenis sahaları, gece üstüne, diye devam ediyor Alissa, bunlar üzerine de söylenecek bir şeyler var mıdır?

— Evet.

— Aynı kafeslere benziyorlar, diye hayal ediyor Alissa. Kitabında uydurur muydun?

— Hayır, betimlerdim.

— Stein?

— Hayır. Stein benim için bakıyor. Stein'ın baktığı şeyi betimlerdim.

Alissa kalkıyor pencerelere doğru gidip, geri dönüyor. Max Thor vücudunun kırılgan biçimine bakıyor.

— Neye baktığını bilmek isterdim, diyor Alissa.

— Öyle gençsin ki, diyor Max Thor, yürüdüğün zaman...

Kadın yanıt vermiyor.

— Bütün gün ne yapıyorsun? Ya gece?

— Hiç.

— Okumuyor musun?

— Hayır. Gibi yapıyorum.

— Kitabın neresindesin?

— Sonu gelmez ön sözlerinde.

Ayağa kalktı. Bakışıyorlar. Kadının gözleri parlıyor.

— Güzel bir konu, diyor Alissa. En güzeli.

— Bazen Stein'la konuşuyorum. Bu hal ancak birkaç gün sürebilir.

Kadın kollarında. Ama adamı geri itiyor.

— Git şu parka, diyor. Kaybol şu parkın içinde. Yutsun seni.

Tam kucaklaşırlarken ışıklar sönüyor ve yemek salonunun dibindeki bu iki yer, bir işaret gibi, aydınlanıyor.

— Geleceğim, diyor Alissa. Seninle geleceğim parka.

Max Thor çıkıyor. Alissa koltuğa koşup gömülüyor, başı ellerinin içinde.

Tam gece.

Parkın lambaları yanıyor. Yemek salonunda koltuğun üstünde hala Alissa'nın vücut hatları var. Stein beliriyor. Alissa'ya doğru gidiyor. Tek kelime etmeden, sakince onun yanına oturuyor. Masanın üstünde beyaz zarf var.

— Alissa, diye sesleniyor sonunda. Ben Stein.

— Stein.

— Evet. Buradayım.

Kadın kıpırdamıyor. Stein kendini yere bırakıyor, başını Alissa'nın omzuna koyuyor.

— Sizi tanımıyorum, Alissa, diyor Stein.

— Belki de beni bir şekilde sevmeyi bıraktı?

— Yaşamını artık sensiz hayal edemediğini burada anladı.

Susuyorlar. Ellerini Alissa'nın vücuduna koyuyor.

— Bana bağlısın, Alissa. Kırılgan bedenin benim bedenime bağlı. Ama seni tanımıyorum.

Hoparlörden net ve yüksek bir ses parkta çağrı yapıyor:

— Elisabeth Alione telefona isteniyor.

— Ne güzel bir adı var şu kadının, diyor Alissa, sen gelmeden önce tenis maçlarını izleyen şu meçhulün. Elisabeth Alione. Bir İtalyan ismi bu.

— [Thor] geldiğinde o zaten buradaydı.

— Her zaman yalnız mı?

— Neredeyse her zaman. Kocası geliyor bazen.

— Dün, masasındaki şu salak o muydu?

— Evet.

— Ağlıyordu. Gerçi, hep biraz uykulu bir hali var. Sakinleştirici alıyor. Onu gördüm. Gerektiğinden fazlasını alıyor olmalı.

— Öyle söylüyorlar.

— Evet. İlk bakışta çarpıcı değil, ama sonra bir bakmışsın o hale geliyor... tuhaf... Yürüyüşü iyi. Ve uykusu hafif, neredeyse çocuk gibi...

Ayağa kalkıyor ve elleriyle Stein'ın başını tutuyor.

— Benimle konuşmazsın, değil mi?

— Hayır.

— Böylece ilk defa onunla benim bizden konuşması imkansız. Benden bir şey saklıyor olmasın...

— Evet.

— Ne olduğunu pek bilmiyor, değil mi?

— Yalnızca seninle birlikte her şeyin ortadan kaybolduğunu biliyor.

Ağır bir hareketle mektubu alıyor, zarfı açıyor.

— Stein, benimle birlikte bak.

Yan yana, neredeyse birbirine karışmış vaziyette, okuyorlar:

— "Alissa biliyor, diye okuyor Stein. Ama ne biliyor?"

Alissa mektubu zarfa geri koyuyor ve hepsini büyük bir sakinlikle yırtıyor.

— Bunu senin için yazdım, diyor Stein, henüz her şeyi tahmin ettiğini bilmiyordum.

Sarmaş dolaş pencerelere doğru gidiyorlar.

— Telefondan döndü mü? diye soruyor Alissa.

— Evet.

— Adam ondan uzakta değil mi? Biriyle konuşmuyor mu? Bak, Stein. Bana bak.

— Hayır, hiç kimseyle. Asla biriyle konuşmuyor. Kelimeleri ağzından söküp almak gerek. Ancak kendisiyle konuşulduğunda yanıt veriyor. Onun bütün bir kısmı böyle, dilsiz. Oturuyor ve bekliyor.

— Sevişiyoruz, diyor Alissa, her gece sevişiyoruz.

— Biliyorum, diyor Stein. Pencereyi açık bırakıyorsunuz ve sizi görüyorum.

— Senin için açık bırakıyor. Bizi göresin diye.

— Evet.

Stein'ın sert ağzının üstüne, Alissa kendi çocuk ağzını koydu. Böyle konuşuyor.

— Bizi görüyor musun? diyor Alissa.

— Evet. Konuşmuyorsunuz. Her gece bekliyorum. Sessizlik sizi yatağa çiviliyor. Işık artık kapanmıyor. Bir sabah sizi bulacaklar, biçimsiz, birlikte, bir katran kütlesi, anlamayacaklar. Benim dışımda.

Parkta gündüz. Güneş.

Alissa Thor ve Elisabeth Alione, birbirine on metre mesafeyle, uzanmışlar. Gözleri yarı açık Alissa Elisabeth Alione'a bakıyor.

Elisabeth Alione uyuyor, çıplak yüzü hafifçe omzuna düşmüş. Ağaçların gölgesinin sızdırdığı ışığın lekeleri yer yer vücudunu kaplamış. Güneş sabit. Hava tamamen dingin. Art arda gelen göz kamaşmalarının etkisiyle, Alissa keşfediyor, elbisenin altındaki bedeni keşfediyor, yassı kalçalardan uzanan uzun koşucu bacakları, kolların ucunda sallanan uyuşmuş ellerin olağanüstü esnekliğini, belini, saçların oluşturduğu kuru kütleyi, gözlerin çevresini.

Yemek salonunun penceresinin arkasında Max Thor parka doğru bakıyor. Alissa onu görmüyor. O Elisabeth Alione'a dönük. Max Thor Alissa'nın sadece yapmacık uykusunu, saçlarını ve şezlongun üzerindeki bacaklarını görüyor.

Max Thor bir an parkın
karşısında duruyor. Döndüğünde,
Stein yanında.
— Hepsi gezmeye gitti, diyor Ste-
in. Yalnızız.

Sessizlik.
Pencereler parka açık.
— Ne kadar sakin, diyor Stein. Aldık-
ları nefes duyuluyor.
Sessizlik.
— Alissa biliyor, diyor Max Thor.
Ama ne biliyor?
Stein cevap vermiyor.

Alissa kalktı. Ayakları çıplak, ağaçlıklı yolda yürüyor. Elisabeth Alione'u geçiyor. Sanki duraksıyor. Evet. Geri geri geliyor, Elisabeth Alione'un tepesine dikiliyor ve, birkaç saniye boyunca, karşısında duruyor. Sonra, şezlonguna doğru gidiyor ve onu birkaç metre kaydırıyor, Elisabeth Alione'un daha yakınına.

Max Thor'un yüzü, asılı kalmış
gibi, birden dönüyor.
Stein kıpırdamıyor.

Elisabeth Alione ağır ağır uyanıyor. Şezlongun çakıllı kum üzerinde sürtünmesi onu uyandıran.
Gülümsüyorlar birbirlerine.

Geri çekilmiş Max Thor henüz
bakmıyor. Kaskatı. Gözleri yarı kapalı.

— Güneş üzerinize geliyordu, diyor Alissa.
— Güneşin alnında uyuyabiliyorum.
— Ben beceremiyorum.
— Alışkanlık. Plajda da iyi uyurum.

— Konuştu, diyor Stein.
Max Thor Stein'a yaklaşıyor. Bakıyor.
— Sesi Anita'yla
olduğu gibi, diyor.

— Plajda da iyi uyursunuz demek? diye soruyor Alissa.

— Soğuk bir ülkede yaşıyorum, diyor Elisabeth Alione. O yüzden hiç yeterince güneşlenemiyorum.

Gölgede, Alissa'nın mavi gözleri fıldır fıldır.

— Yeni geldiniz.

— Hayır, üç gündür buradayım.

— Alın işte...

— Yemek salonunda birbirimize uzak oturmuyoruz.

— Pek iyi göremiyorum, diyor Elisabet Alione –gülümsüyor–, hiçbir şey görmüyorum. Genellikle gözlük takarım.

— Burada takmıyor musunuz?

Hafifçe dudak büküyor

— Hayır. Burada nekahetimi [*convalescence*] geçiriyorum. Bu gözlerimi dinlendiriyor.

— Alissa'yla nerede karşılaştınız? diye soruyor Stein.

— Uyukluyordu, diyor Stein, benim dersimde.

— İyi, diyor Stein, iyi.
— Öğrencilerimin çoğu uyuklar. Bildiğim her şeyi unutmuştum.
— Ah iyi, iyi.

— Nekahette [İyileşme dönemi] mi? diye soruyor Alissa.

Elisabeth Alione onca dikkatle dinleyen bu kadını görmek için gözlerini kırıştırıyor.

— Kötü giden bir doğum yüzünden buradayım. Çocuk doğum esnasında öldü. Küçük bir kızdı.

Tamamen ayağa kalkıyor, ellerini saçlarından geçiriyor, güçlükle gülümsüyor Alissa'ya.

— Uyumak için ilaç alıyorum. Sürekli uyuyorum.

Alissa da oturdu.

— Hayli zor bir sinirsel sarsıntı olmuş olsa gerek?

— Evet. Artık uyuyamıyordum.

Ses durgunlaştı.

— Zaten zor bir hamilelik geçirmiştim.

— İşte yalan geliyor, diyor Max Thor.
— Daha uzakta.
— Henüz bunu bilmiyor, evet.

— Zor bir hamilelik mi? diye soruyor Alissa.
— Evet. Çok.
Susuyorlar.
— Bunu çok düşünüyor musunuz?
Sorunun darbesiyle ürperdi. Yanakları daha az solgun.
— Bilmiyorum –kendini topluyor– yani, düşünmemem gerektiği için, değil mi... hem sonra çok uyuyorum... Midi'deki ailemin yanına gidebilirdim. Ama doktor kesinlikle yalnız olmam gerektiğini söyledi.

— Asıl yıkım önce Alissa'nın
ellerinden çıkacak, diyor Stein.
Siz de bu görüşte misiniz?
— Evet, siz de bu görüştesiniz:
Tehlikesiz denemez?

— Evet, diyor Stein.
Alissa hakkındaki görüşüm bu.

— Kesinlikle yalnız mı? diye soruyor Alissa.
— Evet.
— Ne kadar zaman?
— Üç hafta. 2 Temmuz'da geldim.
Derin bir sessizlik dalgası geçiyor otelin, parkın üstünden. Elisabeth Alione'a bir titreme geldi.
— Biri mi geçti –bir yeri gösteriyor– parkın içinden?
Alissa etrafına bakıyor.
— Olsa olsa Stein'dır, eğer biri geçtiyse, diyor Alissa.
Sessizlik.
— Belki kendi başınıza çabalamanız gerekiyordu, yalnız, kimsenin yardımı olmadan, diyor Alissa.
— Belki. Soru sormadım.
Bekliyor sanki, dikkatle parka bakıyor.
— İnsanlar birazdan gezintiden dönecek, diyor.

— Boşluğa bakıyor, diyor Stein.
Baktığı tek şey bu. Ama iyi.
İyi bakıyor boşluğa.
— Öyle, diyor Max Thor,
bu bakış...

— Birazdan dönecekler, diyor Alissa, evet.

— Oh... uyanmak isterdim, diyor.

Birden kalkıyor, adeta bir rahatsızlığın etkisiyle. Alissa kıpırdamıyor.

— Her gün biraz yürümenizi söylediler mi?

— Evet. Yarım saat. Sakıncası yok.

Elisabeth şezlongunu Alissa'ya yaklaştırıp tekrar oturuyor. Yakınlar. Elisabeth Alione'un gözleri çok parlak.

Alissa'ya doğru bakma çabası çok bariz. İşte: Elisabeth Alione Alissa'nın yüzünü keşfediyor.

— Beraber yürüyebiliriz isterseniz..., diyor.

— Birazdan, diyor Alissa.

—Bunu fark eder etmez
Alissa'yı istediniz mi?
diye soruyor Stein.
— Hayır, diyor Max Thor.
Kimseyi istemiyordum. Ya siz?
— Ben, otelin kapısını geçer
geçmez istedim, diyor Stein.

— Birazdan, diyor Alissa. Daha erken.

— Gördüğüm ikinci doktor, diyor Elisabeth Alione, aksi fikirdeydi. Kalabalık, neşeli bir yere gitmemi isterdi. Kocam ilk doktoru daha aklı başında buldu.

— Ne düşünüyorsunuz?

— Oh... isteneni yaptım... Benim için fark etmez. Öyle görünüyor ki orman dinleniyor.

İşte oyuncular. Oyuncular onları görmüyorlar.

Onlarsa tenis izliyorlar.

Alissa gülümsedi. Elizabeth bunu fark etmedi.

— Tenis oynamıyor musunuz?

— Oynamayı bilmiyorum... Hem sonra ben şey... idim... doğum şey... oldu. Güç harcamamam lazım.

— Parçalanmış, diyor Max Thor,
Kan içinde.
— Evet.

— Ormana gidiyor musunuz?

— Oh hayır. Yalnız başıma, hayır. Ormanı gördünüz mü?

— Henüz değil. Daha üç gündür buradayım.

— Doğru... hastasınız galiba?

— Hayır –Alissa gülüyor–, bir hata sonucu buradayız. Bu otelin de diğerleri gibi olduğunu sanıyorduk. Burayı bize kimin tavsiye ettiğini hatırlamıyorum... herhalde üniversiteden bir arkadaştı. Bize ormandan söz etti, evet ya.

— Ah.

Elisabeth Alione birden sıcaklıyor. Bir esinti yakalamak için başını geriye atıyor.

— Hava ne kadar ağır, diyor. Saat kaç oldu bu arada?

Alissa bilmediğini belirten bir işaret yapıyor.

Susuyorlar.

— İki sene önce bir gece bana
geldiğinde Alissa on dokuz
yaşındaydı, diyor Max Thor.
— Odada, diyor yavaşça Stein,
odada, Alissa'nın artık bir
yaşı olmuyor.

— Bu çocuğu çok mu istiyordunuz? diye soruyor Alissa.
Duraksıyor.
— Sanırım, evet... bu soru sorulmadı.

— Alissa yalnızca Rosenfeld'in
teorisine inanıyor,
bunu biliyor muydunuz?
— Evet. Siz de herhalde?
— Ben daha yeni öğrendim.

— Yani..., diyor Elisabeth Alione, daha ziyade kocam is-

tiyordu... başka bir çocuk istiyordu. Hayal kırıklığına uğrayacak diye çok korktum, anlarsınız ya. Şey gibi korkularım vardı... hani çocuk ... şey oldu diye benden ayrılır... ama bundan bahsetmemeliyim. Doktor bundan bahsetmekten kaçınmamı söyledi...

— Onu dinliyor musunuz?

— Evet. Neden?

Bakışlarında soru işareti var. Alissa bekliyor.

— Kimseyi dinlemeyebilirdiniz, diyor Alissa tatlılıkla, canınızın istediğini yapabilirdiniz.

— Canım istemiyor.

— Ormana gelmek ister misiniz?

Birdenbire, Elisabeth Alione'un bakışlarında bir korku belirdi.

—Bırakalım Alissa'yla parka gitsin,
ha? diye soruyor Max Thor.
—Hayır, diyor Stein, hayır.

— Buradayım, diyor Alissa, korkmayın.

— Gerek yok –düşman görünüşlü ormana bakıyor–, hayır, gerek yok.

— Benimle birlikte olsanız bile korkar mıydınız?

— Hayır... ama oraya gitmek neden?

Alissa vazgeçiyor.

— Benden korkuyorsunuz, diyor yumuşakça Alissa.

Elisabeth Alione gülümsüyor, afallamış bir halde.

— Oh hayır... öyle değil... nedeni...

— Ne?

— Bu yer beni dehşete düşürüyor.

— Onu görmüyorsunuz, diyor Alissa gülümseyerek.

— Oh... öyle sanıyorlar, diyor.

— Hayır, diyor Alissa yavaşça, benden korktunuz. Çok az. Ama korkuydu.

Elisabeth Alissa'ya bakıyor.

— Olağanüstüsünüz, diyor. Kimsiniz siz?

Alissa Stein'a ve Max Thor'a gülümsüyor, dalgın.

— Öyle mi düşünüyorsunuz?

Stein'ın mutlu bir havası var. Elisabeth pencerelerin ardındaki iki adamı keşfediyor.

— Oh, burada insanlar var, diyor...

— Hayır. Az önce geldiler.

Sessizlik.

— Hala yalnızsınız, diyor Alissa.

— Burada kimse kimseyle konuşmuyor.

— Peki siz? Ben yapmasaydım siz benimle konuşur muydunuz?

— Hayır –Elisabeth gülümsüyor–, ben çekingen biriyim. Hem sonra sıkılmıyorum, zaten o kadar ilaç alınca sıkılmak da mümkün değil... Oh, hızlı geçiyor. Birkaç gün daha...

Alissa susuyor. Elisabeth Alione pencerelere doğru bakıyor. Stein ve Max Thor az önce ayrıldı yanlarından. Parktalar.

— Ne kadar?

— Sekiz gün... Sıkılan daha çok kocam... Pazar günü beni görmeye geliyor kızımla birlikte. Dün buradaydı.

— Onu gördüm. Şimdiden büyümüş.

— On dört buçuk yaşında. Bana hiç benzemiyor.

— Yanılıyorsunuz. Size benziyor hala.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Yani benzerliklerin... bu yanlış. Sizin gibi yürüyor. Sizin gibi bakıyordu, tenis maçlarına, siz ağladığınızda.

Elisabeth yere bakıyor.

— Oh, diyor, bu bir şey değildi canım, çocukluk sadece. Onun, Anita'nın yüzündendi. Ondan ayrılamıyorum.

— Henüz çocuğum yok, diyor Anissa. Evleneli çok olmadı.

— Oh –Alissa'ya bakıyor gizlice–, vaktiniz var. Kocanız burada mı?

— Evet. Yalnız bir adam. Masası yemek salonunun solunda, dipte. Görmüyor musunuz?

— Hani gözlük takan, pek genç olmayan...

— O işte... onun kızı olabilirdim.

Elisabeth Alione hatırlamaya çalışıyor.

— Ama o uzun zamandır burada, değil mi?

— Dokuz gün. Sizden birkaç gün sonra gelmiş olmalı, iki gün falan.

— Karıştırıyorum öyleyse... Biraz üzüntülü bir hali yok mu?

— Sustuğu zaman, evet. O bir Yahudi. Yahudileri tanır mısınız?

— Ben pek iyi bilmem. Ama kocam hemen...

Duruyor, paniğe kapılıyor ve bunun farkına varıyor.

— Evet? Onunla birlikte başka bir adam daha var, Stein, bir başka Yahudi, ikisini karıştırıyor olmalısınız.

Alissa ona gülümsüyor. İçi rahatlıyor.

— Ailemin evinden geldim, diye açıklıyor Alissa. Ona katılmaya geldim. Birkaç gün sonra tatile gideceğiz. Gelin birkaç adım atın, gelin, parka.

Kalkıyorlar.

— Nereye gideceksiniz tatile? diye soruyor Elisabeth Alione.

— Daha bilmiyoruz, diyor Alissa.

Tenis sahalarına varıyorlar. Stein, önlerinden, otelin peronuna iniyor.

— Neden ikinci doktoru dinlemediniz? diye soruyor Alissa.

Elisabeth irkiliyor ve hafif bir çığlık atıyor.

— Ah, bir şey olduğunu tahmin ettiniz, diyor.

Stein'ın onları beklediği girişe doğru geliyorlar.

— İşte Stein, diyor Alissa. Elisabeth Alione.

— Ormana bir gezi yapmak için sizi arıyorduk, diyor Stein.

Max Thor da peronun basamaklarını iniyor. Yavaşça geliyor. Gözleri inik. Alissa ve Stein onun gelişini izliyorlar.

— Size eşimi takdim edeyim, diyor Alissa. Max Thor. Elisabeth Alione.

Kadın hiçbir şey fark etmiyor, ne buz kesmiş eli ne de solgunluğu. Hatırlamaya çalışıyor, başaramıyor.

— Sizi karıştırıyordum, diyor gülümseyerek.

— Ormana gidelim, diyor Alissa.

Bir adım atıyor, Stein ardından gidiyor. Max Thor duymadı sanki. Elisabeth Alione bekliyor. Sonra Max Thor Alissa yönünde bir adım atıyor sanki onu engellemek için. Ama Alissa ilerledi.

O zaman üçü birden Elisabeth Alione'a doğru dönüyor. O daha yerinden kıpırdamadı.

— Gelin, diyor Alissa.

— Yani...

— Bayan Alione ormandan korkuyor, diyor Alissa.

— Park'ta kalabiliriz, bu durumda, diyor Max Thor.

Alissa Elisabeth'e doğru geri geliyor ve ona gülümsüyor.

— Seçin, diyor.

— Ormana gitmeyi çok isterim, diyor.

Kadınlar yürümeye başlıyor, önlerinde Stein ve Max Thor.

— Parkta kalalım, diyor Elisabeth Alione.

Sessizlik.

— Nasıl isterseniz, diyor Alissa.

Sessizlik. Gerisin geriye adım attılar.

— Bahsettiğimiz şeye geri dönecek olursak, diyor Stein, temel yıkım

Parkta gece. Hava açık.

Alissa bir çimenliğin üzerine uzanmış. Max Thor onu belinden kıskıvrak kavramış. Yalnızlar.

— Ortam orta burjuva ortamı, diyor Alissa. Koca bir iş sahibi olmalı. Kadın çok genç evlenip hemen şu küçük kızı doğurmuş olsa gerek. Dauphiné'de kalmışlar. Adam babasının işini devralmış. Kadın dehşete düşmüş.

Alissa ayağa kalkıyor.

Bakışıyorlar.

— İhmal edilme fikrinin onu dehşete düşürdüğünü anlatıyor. Ölü bebeği de anlatıp duruyor. Ama durum vahimmiş herhalde.

— Gideceğiz, diyor Max Thor.

— Hayır.

— "Kitapçım bana tavsiyede bulunur. Beni tanır, ne tür kitaplar sevdiğimi bilir. Kocam da bilimsel şeyler okur. Romanları sevmez, anlaması çok zor şeyler okur... oh, bu okumak istemem demek değil... ama şu an... uyuyorum..."

Adam susuyor.

— "Korkan biriyim, diye devam ediyor Alissa, terk edilmekten korkan biri, gelecekten korkan, sevilmekten korkan, şiddetten korkan, sayıdan, bilinmeyenden, açlıktan, sefaletten, hakikatten korkan biri."

— Sen delisin, Alissa, deli.

— Ben de şaşkınım, diyor Alissa.

Sessizlik.

— "Uyuyorum" dediği zaman, diyor Alissa, uykusunu görüyorum ve bu uykunun karşısında seni.

— Yalnızca beni mi?

— Hayır.

Sessizlik.

Alissa etrafına bakıyor.

— Stein nerede?

— Gelecek. Odaya gel hadi.

— Stein'ı bekliyorum.

— Yarın yola çıkıyoruz, Alissa.

— Öğle uykusundan sonra Elisabeth Alione ile randevumuz var. Bu imkansız.

— Ormana gidecek miyiz?

— Hayır. Parkta kalırız.

Parkın içinden Stein geliyor.

— Saçların, diyor.

Onlara dokunuyor. Kısalar.

— Güzeldiler, diyor Stein.

— Aşırı güzel.

Düşünüyor.

— O farkına vardı mı bunun? – Max Thor'u gösteriyor.

— Henüz söylemedi. Kendim kestim. Banyoda yerdeydiler. Üstlerine basmış olmalı.

— Bağırdım, diyor Max Thor.

— Onun bağırdığını duydum. Ama hiçbir şey söylemedi. Başka bir nedenle bağırdığını sandım senin.

Stein kadını kollarına alıyor.

— Hangi sebeple? diye soruyor Max Thor.

— Sabırsızlık, diyor Alissa.

Sessizlik.

— Yanıma gel, Alissa, diyor Stein.

— Evet. Ne olacağız biz?

— Hiç bilmiyorum.

— Hiçbir şey bilmiyoruz, diyor Max Thor.

Alissa Thor'un başı Stein'ın kollarına gömülmüş.

— Varlığımıza alışıyor. Dedi ki: "Bay Stein güven esinleyen bir insan."

Gülüyorlar. Ya onun hakkında? – Max Thor'u gösteriyor.

— Hiç. Gitmekten bahsetti. Artık parktan çıkmak istemiyor, kocasından bir telefon beklediğini söylüyor.

Tenis sahalarının etrafında yürüyorlar. Odalarının balkonu aydınlanmış.

— Onunla ormana gidebilirdik, diyor Stein.

— Hayır, diye bağırıyor Max Thor.

— Önümüzde sadece üç gün var, diyor Alissa. Üç gece.

Duruyorlar.

— Gitmek istiyor. Öyle diyor, Stein.

— Komedi, diyor Stein.

— Ben artık gidemem, diyor Alissa.

— Odaya gel, diyor Max Thor.

Pakta gündüz.

Elisabeth Alione parkta bir masada oturuyor. Onun yanında Alissa Thor ayakta duruyor.

— İki doktor uzaklaşmam konusunda hemfikirdi, diyor Elisabeth Alione. Hep ağlıyordum. Nedenini bile söyleyemiyordum.

Alissa'ya gülümsüyor.

— İşte yine bundan bahsetmeye başladım... Benden daha güçlü herhalde.

— Sizi yalnız kalmaya zorlamaları neden? Eğer... güçlü biri olmasaydınız, bu biraz tehlikeli olabilirdi, değil mi?

Elisabeth gözlerini indirip kendisini tutuyor. Bu ilk defa oluyor.

— Güçlü biri değilim –ona bakıyor–, yanılıyorsunuz.

— Bunu siz mi söylüyorsunuz?

Yine gözlerini indiriyor. Uzak bir ikaz havası var.

— Etrafımdakiler söylüyor. Ben de böyle düşünüyorum.

— Kim söylüyor?

— Oh... doktorlar... kocam da.

— Sizin... moral....fizik...durumunuzdaki bir kadın çok kırılgandır ve normal zamanlarda olmayacak şeyler gelebilir başına. Bunu size söylemediler mi?

— Anlamıyorum, diyor Elisabeth Alione gecikmeyle.

— Başka kadınlar, sizden başkaları acayip durumlara sürüklenirdi...

Alissa gülüyor. Elisabeth de.

— Oh, ne fikir ama, oh hayır, ben yapmam.

Susuyorlar.

— Geç kaldılar, diyor Alissa. Saat beşte demiştik.

— Sizi bir gezintiden alıkoydum, diye özür diliyor Elisabeth Alione, üzgünüm, üstelik kocam da telefon etmedi.

— Telefon eden hep kocanız mı?

Elisabeth kızarıyor.

— Evet... yani başta... bir başkası telefon etti ama iletişimi kestim.

— Ne hikaye, diyor Alissa gülümseyerek.

— Artık bitti. –Alissa'ya dönüyor. – Biz çok farklıyız.

— Doğru, ben de kocamla mutluyum, ama kuşkusuz farklı bir biçimde.

— Nasıl?

Bakışıyorlar. Alissa cevap vermiyor.

— Max Thor bir yazar, değil mi?

Alissa'nın irkildiğini fark etti mi? Hayır.

— Yani yazar olma yolunda... ama değil, henüz değil... Neden soruyorsunuz bu soruyu?

Elisabeth gülümsüyor.

— Bilmiyorum... Öyle zannederdim.

— O bir profesör. Onun öğrencisiydim.

— Stein kim? diye soruyor çekinerek Elisabeth Alione.

— Stein'dan söz edemem, diyor Alissa.

— Anlıyorum.

— Hayır.

Elisabeth titremeye başladı.

— Oh, affedersiniz, diyor Alissa. Affedersiniz.

— Önemli değil. Haşinsiniz.

— Bu Stein'ın düşüncesi, diyor Alissa. Stein'ın varoluş düşüncesinden başka bir şey değildi.

İşte göründüler. Geliyorlar. Eğilip selam veriyorlar.

— Geciktik.

— Çok az.

— Nasıl bakalım şu meydan? diye soruyor Alissa.

— Bulamadık, diyor Max Thor.

Oturuyorlar. Alissa kartları dağıtıyor.

— Stein başlıyor, diyor.

Stein dağıtıyor.

— Telefon gelmedi mi? diye soruyor Max Thor.

— Hayır. Üzgünüm.

— Aşktan bahsettik, diyor Alissa.

Sessizlik.

— Oyun sırası sizde, bay Thor.

— Pardon. İyi misiniz?

— Daha iyiyim, diyor Elisabeth Alione. Daha az uyuyorum. Neredeyse gidecek hale geldim. Oynama sırası Alissa'da.

— Otel hoşunuza gitmiyor mu? diye soruyor Max Thor.

— Oh, fena değil, ama...

Stein susuyor.

— Neden kocanıza gelip sizi alması için telefon etmiyorsunuz?

— Doktorun bu konuda açık olduğunu söyleyecektir: üç gün sonra üç hafta olacak.

— Bu dört gün size çok uzun mu geliyor?

Yanıt beklemiyorlar. Oyunlarına dalmışlar, özellikle de Stein.

— Yani... hayır... ama siz de çok çabuk gideceksiniz, doğru anladıysam?

— Birkaç gün sonra, diyor Max Thor. Oynamıyor musunuz?

— Pardon.

— Grenoble'u bilmiyorum, diyor Stein.

— Kaybediyorum, diyor Alissa. Sanırım kaybediyorum.

— Genellikle yazları ne yaparsınız?

— Kızım küçükken Bretagne'a giderdik. Artık le Midi'ye gidiyoruz.

Sessizlik.

— Anita'yı tanımak isterdim, diyor Alissa.

— Ben de, diyor Stein. Oyun sırası bende.

— Evet.

Kendi hallerindeler.

— Kötü huyları var, diyor Elisabeth, kötü bir dönemden geçiyor, ama yaşından dolayı, geçecek. Arsızdır da...

— Arsız mı? diye soruyor Max Thor.

— Evet –gülümsüyor–, özellikle de bana karşı. Geçen sene hiç iyi çalışmadı, ama babası enerjikti, bu sene daha iyi gidiyor. Sanırım oynama sırası Max Thor'da.

— Pardon.

— Anitta'nın babası ne yaptı? diye soruyor Alissa.

— Oh –utanıyor–, belli bir süre dışarı çıkmalarını yasakladı. Hepsi bu.

Sessizlik. Oynuyorlar.

— Kart oynamayı iyi biliyorsunuz, diyor Max Thor.

— Zaman zaman oynarız, Grenoble'da, arkadaşlar arasında.

— Pazarları öğleden sonra mı? diye soruyor Alissa.

— Öyle, evet –gülümsüyor–, taşra alışkanlıkları işte.

Sessizlik. Büyük bir dikkatle oynuyorlar. Elisabeth onlara bakıyor, şaşkın. Neredeyse dalgın dalgın oynuyor.

— Alın, diyor Stein'a. Oyun sizde.

— Pardon. Dağıtma sırası Alissa'nın değil mi?

— Hayır, sizde. Tuhaf bir... şey yapma tarzınız var... –gülümsüyor– sık oynamıyorsunuz, değil mi?

— Yani..., diyor Alissa –kafası dağılıyor. – Anita nasıl?

Yanıt biraz bekletiyor.

— Çok küçük ve gergin bir kız, esasında, acı çekecek, sanırım. Ama insan kendi çocuğu konusunda iyi bir yargıç değildir.

Sessizlik. Oynuyorlar. Elisabeth dile getirmeden gitgide daha çok şaşırıyor.

— Bütün aileniz Grenoble'da mı? diye soruyor Max Thor.

— Evet, annem hala hayatta. –Stein'a hitaben konuşuyor.–

Sizde sıra, evet. Bir de kız kardeşim var. Grenoble'da bile yaşamıyoruz, civarlarmdayız. Evimiz Isère'de... Burası aynı zamanda bir nehir.

— Fabrikaya yakın mı? diye soruyor Alissa.

— Evet... nereden biliyorsunuz?

— Tesadüfen.

— Alissa çok seyahat etti, diyor Stein. Oynamanız gerekiyordu, sıra sizde.

— Pardon, diyor Max Thor. Herhalde her yıl Paris'e gidiyorsunuzdur?

— Evet. Hemen hemen her yıl. Ekimde.

Sessizlik. Elisabeth kartları ustalıkla dağıtıyor. Bunu yaparken hepsi onu izliyor.

— Ekimde Paris'te Otomobil Sergisi var, diyor Stein.

— Evet... ama tiyatroya da gidiyoruz. Oh... biliyorum ki... –Kimse başını kaldırmıyor– Paris'i pek sevmem.

Sessizlik.

— Bu yıl tüm planlarımız değişti, diyor Alissa. Henüz nereye gideceğimizi bilmiyoruz. Oynama sırası Stein'da.

— Pardon –oynuyor–, işte.

— Kazanıyorum, diyor Elisabeth Alione. Ben ki hep kaybederim. Genellikle denize mi gidiyorsunuz?

— Hayır, diyor Stein.

— Yazın plajlara uğruyoruz, diyor Max Thor, ama durmuyoruz.

Oynamayı kesiyor. Bakışı tedirgin bir hal alıyor birden.

— Ama... öyleyse siz birbirinizi uzun zamandan beri tanıyorsunuz?

— Dört günden beri, diyor Alissa. Sabah akşam plaj tekdüze oluyor. Sizce de öyle değil mi?

— Anlamıyorum, diye mırıldanıyor Elisabeth Alione.

Sessizlik.

— Oynamak istemiyorsunuz herhalde? diye soruyor Max Thor.

— Pardon. Yurt-dışına çıkıyorsunuzdur herhalde.

— Daha çok, diyor Stein, değil mi? Alissa'ya hitap ediyor.

— Evet. Daha çok.

Elisabeth hafif bir gülmeye tutulmaya başlıyor.

— Geçen yıl, diyor, arkadaşlarla birlikte İtalya'ya bir gezi yaptık.

— Bir doktor?

— Evet... bir doktor ve karısı.

— Arkadaşlarınız arasında çok doktor var, diyor Alissa.

— Evet... bir hayli... Söyledikleri ilgi çekici.

— Sizden bahsediyorlar, diyor Max Thor.

— Yani... evet...

Sessizlik.

— Neden gülüyorsunuz? diye soruyor Alissa.

— Pardon... bilmiyorum...

— Gülün, diyor Stein.

Sessizlik. Gülmesi kesildi. Ama izleri gözlerinde kalıyor.

— Ben mi kazanıyorum? diye soruyor Stein.

— Evet, diyor Max Thor.

Yeniden gülmeye başlıyor. Diğerleri ise gülmüyor.

— ... Nasıl...? ne zaman... olduğunu bilmiyorsunuz.

— İtalya'yı beğendiniz mi?

Gülmesi görünüşte tekrar kesiliyor.

— ... Evet... ama Temmuzda... o ne sıcak öyle... Sıcağa dayanamıyorum.

— Ya mutfak?

Gülme tekrar başlıyor. Tek gülen o.

— Oh... evet, evet... affedersiniz... Biz ...şeye... gittik...

— Gülün, diyor Stein.

— Nereye?

— ... Venedik'e... Venedik'e.

Zapt edilen gülme yüzüne yayılıp, titreyen ellerine ulaşıyor. Kartlar düşüyor.

— Eliniz görünüyor, diyor Stein.

— Venedik'e mi? diye soruyor Max Thor.

— Evet, evet... gittik, affedersiniz... bilemiyorum... evet evet... Venedik'e gittik.

— Veya Napoli'ye? Venedik'e mi Napoli'ye mi?

— Yoksa Roma'ya mı?

— Hayır, hayır... Venedik'e... affedersiniz... Roma tarafından geldik... evet, evet... Roma'dan geldik... öyle...

— Bu mümkün değil, diyor Stein.

Ona ciddi ciddi bakıyorlar. Kartları düştü.

— Yanılıyorum öyleyse?

— Tamamıyla.

Bekliyorlar. Ona bakıyorlar.

Gülmeye başlıyor.

— Oynama sırası kimde? diye soruyor Stein.

Daha güçlü gülüyor.

— Oh... gerek yok, oynamaya gerek yok...

— Yani, diyor Alissa, Stein kart oynamayı bilmiyor.

— Hiç, hiç... hiçbir şey anlamıyor

Gülüşü daha da kuvvetleniyor.

— Siz de bilmiyorsunuz...

— Biz de, diyor Max Thor.

Gülüyor. Hala tek gülen o.

— Güzel bir el oldu, diyor Stein.

Stein kartlarını bırakıyor. Sonra Alissa, ardından Max Thor bırakıyor kartlarını. Elisabeth gülüyor. Ona bakıyorlar.

— Elisabeth Villeneuve, diyor Stein.

Gülme yayılıyor. Her birine sırayla bakıyor. Gözlerde korku beliriyor.

Gülme kesiliyor.

Parkta alaca karanlık.

— İyi, diyor Max Thor.

Elisabeth Alione oyundan geliyor. Topu kroket kemerinin altından geçirmeyi başardı.

— Ama evet, diyor... nasıl yaptığımı bilmiyorum.

— Neden hala beceriksiz olduğunuza inanıyorsunuz?

Gülümsüyor. Alissa ve Stein da. Sopaları ellerinde tutuyorlar. Susuyorlar.

— Sıra yine sizde, diyor Max Thor.

Elisabeth büyük bir dikkatle oynuyor. Kemeri ıskalıyor. Ayağa kalkıyor. Derin bir neşe yerleşiyor yüzüne.

— Bakın, diyor.

Max Thor eğilip topu alıyor ve önceden durduğu yere geri koyuyor. Alissa ve Stein onu izliyorlar.

— Yeniden başlayın, diyor Max Thor.

Elisabeth Alione ürküyor.

— Mümkün değil, diyor. Ya Alissa?

Alissa Stein'ın yanında susuyor. Elisabeth onun bakışıyla karşılaşmıyor.

— Alissa'yla Stein'ın akılları başka yerde, diyor Max Thor. Bakın şunlara.

Elisabeth Alione duraksıyor.

— Yapamam, diyor.

— Hile yapın, diye buyuruyor Max Thor. Bunu istiyorum sizden.

Elisabeth Alione oynuyor ve kemeri ıskalıyor. Yeniden derin bir neşe sarıyor onu.

— Size söylemiştim, diyor.

— Kasten mi yaptınız?

— Hayır canım, sizi temin ederim...

Alissa ile Stein'a bakıyor.

— Bir kez daha deneyin, diyor yavaşça Alissa.

Şaşırıyor. Max Thor topu yerden alıp kemerin önüne yerleştiriyor, Elisabeth oynuyor ve kemeri ıskalıyor. Elisabeth sopasını düşürüyor. Ama yerden almıyor. Max Thor da bırakıyor.

— Kocam yarın beni almaya geliyor, diyor.

Sessizlik.

— Eli kaybettik, diyor Elisabeth Alione.

Sessizlik.

— Oynadık mı şimdi? diye soruyor nihayet Alissa. Bu el sayılmıyordu. Ben öyle anladım.

Alissa oturup onlara bakıyor.

— Ne var? diye soruyor.

— Yarın gidiyorum, diyor Elisabeth Alione. Az önce söyledim.

Max Thor da oturuyor.

— Yanılmışım. Kocam gelip beni almayı hemen kabul etti. Doğrusunu söylemek gerekirse, sizi tanıdığımdan beri bu otelde daha az sıkılıyordum. Geleceğini söylediği zaman neredeyse hayal kırıklığına uğradım.

O da oturuyor, gizlice onlara bakıyor.

— Bana kibar davranacaktınız... yarın sabahtan geliyor.

Susuyorlar.

— İsterseniz, diyor, şimdi bir gezinti yapabiliriz? Ormana gidilebilir... buna can atan bir havanız vardı.

— Neden telefon ettiniz? diye yavaşça soruyor Alissa.

Elisabet Alione'un yüzüne tekrar sakinlik geliyor.

— Kabul edip etmeyeceğini öğrenmek için... herhalde... pek bilmiyorum.

— Ona bizden bahsettiniz mi? diye soruyor Max Thor.

— Hayır.

— Bakın, görüyor musunuz, diyor Alissa gülümseyerek, ondan bir şeyler saklıyorsunuz, sevdiğiniz bu adamdan.

Elisabeth Alione hafifçe irkiliyor.

— Oh, ama bunu saklamak, bir şeyler saklamak değil...

— Ne demek istiyorsunuz yani?

— Otelde karşılaşılan insanlar...

— Başkalarıyla nerede karşılaşılıyor? diye soruyor Max Thor.

Max Thor'un sesi sevecen. Kadın anlamıyor.

— Sizi hiç tanımaması muhtemel olduğu için... ona sizden bahsetmem için bir neden yoktu.

— Kim bilir? diyor Alissa.

— Gerek olmazdı. Onunla anlaşabileceğinizi sanmıyorum... düşünmüyorum... çok fark var.

— Gelmesi için ona telefonda ne dediniz?

— Kendimi anlamıyorum. Artık uyumak için hiçbir şey almadığımı söyledim –tereddüt ediyor–, kim olduğunuzu söylemeden sizden bahsettim. Müşterilerle kart oynadığımı

söyledim. Hepsi bu. Hemen gelmesini istemedim, doğrusu... aniden benden sıkıldığını anladım... oysa...

Susuyorlar. Max Thor gözlüklerini çıkardı ve dinleniyor gibi bir havası var.

— Otele dönmem gerek. Valizlerimi hazırlamalıyım, diyor Elisabeth Alione.

Tenis oynayanlar geri döndüler. Toplar sıcakta ıslık çıkarıyor.

— Size yardım edeceğim, diyor Alissa. Vaktiniz var.

Alissa kalkıyor ve, dans ediyormuş gibi, Stein'le birlikte parkın içine doğru eşit adımlarla ağır ağır uzaklaşıyor. Onların gidişine bakıyorlar.

— Nereye gidiyorlar? diye soruyor Elisabeth Alione.

— Ormana herhalde, diyor Max Thor – gülümsüyor.

— Anlamıyorum...

— Biz Alissa'nın sevgilileriyiz. Anlamaya uğraşmayın.

Düşünüyor. Ve titremeye başlıyor.

— Asla anlayamayacağımı mı sanıyorsunuz?

— Bunun önemi yok, diyor Max Thor. Yeniden gözlüklerini takıyor ve ona bakıyor.

— Neyiniz var? diye soruyor kadın.

— Alissa'yı umutsuz bir aşkla seviyorum, diyor Max Thor.

Sessizlik. Kadın onun gözlerinin içine bakıyor.

— Ya anlamak için çaba harcasaydım, diyor Elisabeth Alione...

— Sizi anlamak isterdim, diyor. Sizi sevmek.

Yanıt vermiyor.

Sessizlik.

— Şu okumadığınız kitap neydi? diyor Max Thor.

— Gerçekten de gidip onu almam gerek –yüzünü buruşturuyor belli belirsiz–, oh, okumayı sevmem.

— Öyleyse neden okuyormuş gibi yapıyorsunuz? –gülüyor– Kimse okumaz.

— Yalnız başımıza kaldığımızda... bir tavır geliştirmek için... şey için... –Ona gülümsüyor– Neredeler bunlar?

— Uzakta olmasalar gerek. Alissa valizleri hazırlamanıza yardım etmez, ona güvenmeyin.

— Biliyorum.

Parkın derinlikleri bakışlarını kapıveriyor.

— Kocanız bu akşam mı geliyor?

— Hayır, yarın, öğlen dedi. Dinliyorlar mı acaba?

— Belki.

Adama yaklaşıyor, biraz ürkekçe.

— Şu kitap, benim değil, onu geri vermem lazım. Belki onu istersiniz?

— Hayır.

Biraz daha yaklaşıyor, gözleri hala parkta.

— Size ne olacak?

Adama bakıyor.

— Neden?... oh... önceden olduğu gibi.

— Emin misiniz?

Hala adama bakıyor.

— İşte Stein geri dönüyor, diyor Max Thor. Yarın sabah gidiyoruz.

— Korkuyorum, diyor Elisabeth Alione. Alissa'dan korkuyorum. O nerede?

Adama bakıyor, bekliyor.

— Kendimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok, diyor Max Thor. Hiçbir şey.

Kadın kıpırdamıyor. Adam hiçbir şey söylemiyor. Kadın gidiyor. Adam arkasına dönmüyor. Stein geliyor.

— Uzun zamandır burada aradığım kadın, diyor Stein, Alissa.

Hava pırıl pırıl. Işık ve güneş yemek salonunda. Aynalarda.

— Olur ya belki bir gün yeniden görüşürüz, kim bilir, diyor Alissa.

Elisabeth ve Alissa koltukların yanındaki gölgede oturuyorlar.

— Yaşadığımız yer her yerden uzak. Oraya ancak bile isteye gelinebilir.

— Bile isteye yapabiliriz, diyor Alissa. Pencerelerin yanına gidiyor.

— Tenis maçını izliyorlar, diyor, bizim inmemizi beklerken.

Elisabeth Alione'a doğru geri gidiyor ve oturuyor. – Üzerimizde derin bir etki yarattınız.

— Neden?

Alissa bir olumsuzlama hareketi yapıyor.

— Anlayamayacaksam, o zaman benim için fark etmez, esasında bana hiçbir şey söylemeyebilirsiniz. Anlamadığım şeyler var.

— İlk doktor, diyor Alissa, sizinle benim az önce yaptığımız gibi mi konuşuyordu?

Elisabeth Alione ayağa kalkıp parka bakıyor.

— Bana yazmıştı, diyor. Birdenbire, bana bir mektup yazdı. Hepsi bu.

— Bir dram mı oldu?

— ... Şey... yapmaya çalıştı. Şimdi Grenoble'dan ayrıldı. Benim yüzümden olduğunu söylediler. Korkunç şeyler söylediler. Kocam çok mutsuzdu. Neyse ki bana güveniyor.

Gölgeye geri döndü.

— Bu gebeliğimin ortalarına doğru oldu. Hastaydım. Geldi. Genç bir doktordu, sadece iki yıldır Grenoble'daydı. Kocam o ara yoktu. Sık sık gelmeye başladı. Ve...

Duruyor.

— Bebeği onun öldürdüğünü mü söylediler?

— Evet, o olmasaydı kızım... –Duruyor.– Bu doğru değil. Çocuk doğumdan önce ölmüştü. – bağırdı.

Bekliyor.

— Kocama mektubu doğumdan sonra gösterdim. Mektubu göstermiş olduğumu öğrendiği zaman anladı ki... hiçbir şey olamayacak ve kendini öldürmeye çalıştı.

— Mektubu gösterdiğinizi nasıl anladı?

— Kocam onu görmeye gitti. Ya da ona yazdı, asla bilemeyeceğim.

Alissa susuyor. Elisabeth Alione tedirgin.

— Bana inanıyor musunuz?

— Evet.

Elisabeth Alione doğrulup Alissa'ya bakıyor ve bakışlarıyla sorguluyor.

— Ben her şeyden korkan biriyim, anlıyor musunuz... Kocam benden çok farklı. Kocam olmadan ben mahvolurum....

Alissa'ya doğru ilerliyor.

— Benimle derdiniz ne?

— Hiç, diyor yavaşça Alissa, şu hikayeyi düşünüyorum. Mektubu kocanıza gösterdiğiniz için hasta düştünüz. Orada yaptığınız şeyden dolayı hastasınız.

Kalkıyor.

— Ne var? diye soruyor Elisabeth Alione.

— İğrenme, diyor Alissa. İğrenme.

Elisabeth bağırıyor.

— Beni umutsuzluğa mı düşürmek istiyorsunuz?

Alissa ona gülümsüyor.

— Evet. Artık konuşmayın.

— Hayır, artık konuşmayalım.

— Çok geç, diyor Alissa.

— Ne için?...

— Sizi öldürmek –gülümsüyor–, çok geç.

Sessizlik.

Alissa Elisabeth Alione'a doğru ilerliyor.

— Bizim yanımızda olmak hoşunuza gidiyor, değil mi?

Elisabeth yanıt vermeden yaklaşmasına izin veriyor.

— Bu yüzden mi kocanıza gelmesi için telefon ettiniz?

— Kocamı seviyorum, sanırım.

Alissa gülümsüyor.

— Yaşadığınızı görmek büyüleyici, diyor. Ama korkunç da.

— Anladım, diyor yavaşça Elisabeth Alione, ki benim-

le... sadece bu yüzden ilgileniyorsunuz. Ve belki de haklısınız.

— Ne yüzünden?

Elisabeth bir jest yapıyor, bilmiyor. Alissa Elisabeth Alione'u omuzlarından tutuyor.

Elisabeth geri dönüyor. Görüntüleri bir aynaya hapsolmuş.

— Kim soktu aklınıza bu adamı? diye soruyor Alissa aynada, şu genç doktoru?

— Stein, herhalde.

— Bakın, diyor Alissa.

Sessizlik. Başları birbirine yaklaştı.

— Birbirimize benziyoruz, diyor Alissa: Stein'ı severdik, eğer sevmek mümkün olsaydı.

— Ben ... demedim..., diye karşı çıkıyor Elisabeth tatlılıkla.

— Max Thor'dan bahsetmek istiyordunuz, diyor Alissa. Ama ağzınızdan Stein çıktı. Konuşmayı bile bilmiyorsunuz.

— Doğru.

Aynada birbirlerine bakıyorlar, gülümsüyorlar.

— Ne kadar güzelsiniz, diyor Elisabeth.

— Biz kadınız, diyor Alissa. Bakın.

Yine bakışıyorlar. Sonra Elisabeth başını Alissa'nın başına koyuyor. Alissa'nın eli Elisabeth Alione'un teninde, omzunda.

— Bence birbirimize benziyoruz, diye mırıldanıyor Alissa... Sizce de öyle değil mi? Aynı boydayız.

Gülümsüyorlar.

— Doğru, evet.

Alissa Elisabeth Alione'un elbisesinin kolunu sıyırıyor. Omzu çıplak.

— ... aynı ten, diye devam ediyor Alissa, aynı ten rengi...

— Galiba.

— Bakın... ağzın biçimi... saçlar.

— Neden kestiniz? Üzüldüm...

— Size daha çok benzemek için.

— Bu kadar güzel saçları... size bundan bahsetmedim ama...

— Neden?

Asla söylemeyecekti, söylediğini biliyor mu?

— Onları benim için kestiğinizi biliyordum.

Alissa Elisabeth Alione'un saçlarını ellerine alıp, yüzünü onun istediği yöne koyuyor. Onunkinin karşısına.

— Öyle benziyoruz ki birbirimize..., diyor Alissa. Ne kadar tuhaf...

— Benden daha gençsiniz... hem de daha akıllısınız.

— Şu an değil, diyor Alissa.

Alissa camda Elisabeth Alione'un giyinik bedenine bakıyor.

— Sizi seviyorum ve arzuluyorum, diyor Alissa.

Elisabeth Alione kıpırdamıyor. Gözlerini kapatıyor.

— Delisiniz, diye mırıldanıyor.

— Yazık, diyor Alissa.

Elisabeth Alione birden uzaklaşıyor. Alissa pencerelere doğru gidiyor.

Sessizlik.

— Kocanız az önce geldi, diyor. Sizi parkta arıyor. Kızınız orada değil.

Elisabet Alione kıpırdamıyor.

— Ya diğerleri? Onlar neredeler? diye soruyor.

— Onu izliyorlar. Onu tanıyorlar. –Geriye dönüyor.– Neden korkuyorsunuz?

— Korkmuyorum.

Alissa yeniden parka bakıyor. Elisabeth hala hareketsiz.

— Onu görmemek için parkı terk ediyorlar, diyor Alissa. İğrenme, kuşkusuz. İşte, döndüler. Herhalde gelirler. Eğer yola koyulmazlarsa.

Elisabeth yanıt vermiyor.

— Çocukluktan tanışıyoruz, diyor. Ailelerimiz arkadaştı.

Alissa kısık sesle tekrarlıyor:

— "Çocukluktan tanışıyoruz. Ailelerimiz arkadaştı."

Sessizlik.

— Eğer onu sevseydiniz, eğer onu sevmiş olsaydınız, bir kez, yaşamınızda tek bir kez, diğerlerini de severdiniz, diyor Alissa, Stein ve Max Thor'u.

— Anlamıyorum..., diyor Elisabeth.

— Bu başka zamanlarda da olacak, diyor Alissa, daha sonra. Ama bu ne siz ne de onlar olacak. Söylediklerimi önemsemeyin.

— Stein sizin deli olduğunuzu söylüyor, diyor Elisabeth.

— Stein her şeyi söyler.

Alissa gülüyor. Odaya girip, yaklaşıyor.

— Başınıza gelecek tek şey, diyor...

— Sizsiniz, diyor Elisabeth. Sizsiniz, Alissa.

— Yine yanılıyorsunuz. Ama inebiliriz, diyor Alissa.

Elisabeth kıpırdamıyor.

— Beraber kahvaltı ediyoruz. Biliyor muydunuz?

— Buna kim karar verdi?

— Stein, diyor Alissa.

Stein giriyor.

— Kocanız sizi bekliyor, diyor Elisabeth Alione'a, tenis sahalarının yanında. On dakika sonra randevumuz var.

— Ama anlamıyorum, diyor.

— Artık kaçışı yok, diyor Stein gülümseyerek. Kocanız kabul etti.

Kadın çıkıyor. Stein Alissa'yı kollarına alıyor.

— Aşk, aşkım, diyor adam.

— Stein, diyor Alissa.

— Bu gece senin adını telaffuz ettim.

— Uykuda.

— Evet. Alissa. Adın beni uyandırdı. Parkta oldu bu. Baktım. Siz uyuyordunuz. Odada büyük bir dağınıklık vardı. Sen yerde uyuyordun. O yanına gelmişti ve yanında uyumuştu. Işığı söndürmeyi unutmuştunuz.

— Öyle mi?

—Evet.

Max Thor görünüyor.

— Bu adamla birlikte, diyor, artık parkta nerede oturacağımızı bilemiyoruz.

Alissa, Max Thor'un önünde dimdik, ona bakıyor.

— Bu gece, diyor, sen uyurken, onun adını söyledin. Elisa.

— Hatırlamıyorum, diyor Max Thor. Hatırlamıyorum.

Alissa Stein'a doğru gidiyor.

— Söyle ona, Stein.

— Onun adını söylediniz, diyor Stein. ELISA.

— Nasıl?

— Şefkat ve arzuyla, diyor Stein. Elisa.

Sessizlik.

— Alissa dedim ama sen anlamadın?

— Hayır. Rüyanı anımsa.

Sessizlik.

— Sanırım parktaydı, diyor Max Thor ağır ağır. Uyuyordu herhalde. Ona bakarak önünde duruyordum. Evet... böyle...

Susuyor.

— Size şöyle dedi: "Ah, sizsiniz..."?

— "Uyumuyordum"? "Uyur gibi yapıyordum..."? "Fark ettiniz mi?"?

— "Bazı günler uyuyormuş gibi yapıyorum"? "Bazı günler uyuyorum"? "On gün oldu"?

— Belki, diyor Max Thor. Kelimeyi telaffuz ediyor – Elisa.

— Evet. Onun adını telaffuz ederek çağırmış olacaksın.

Sessizlik.

— Sana yanıt verdim, diyor Alissa. Ama derin derin uyuyordun, duymadın.

Max Thor pencerelere doğru gidiyor. Ona katılıyorlar.

— Mümkün olan ne? diyor Stein.

— Arzu, diyor Max Thor. Bu şeyle birlikte arzu.

Alissa Stein'a doğru dönüyor.

— Bazen, diyor, anlamıyor...

— Aynı, diyor Stein.

— Evet, diyor Max Thor. Artık aynı.

Sessizlik. Pencereden görünmez müşterilere bakıyorlar. Ve, onlar arasında, Elisabeth Alione ile kocasına.

Sessizlik.

— Nasıl yaşamalı? diye hafifçe bağırıyor Alissa.

Güneş pırıl pırıl parlıyor.

— Küçük kız gelmedi mi? diye soruyor Max Thor.

— Ona bugün onu getirmemesini söyledi.

— Güzel, güzel, diyor Stein. Bakın o...

— İşte geldiler, diyor Max Thor.

Tenis sahasının çevresini dolanıyorlar. Giriş kapısına doğru geliyorlar.

— Nasıl yaşamalı? diyor Alissa bir solukta.

— Ne olacağız? diye soruyor Stein.

Alione ailesi yemek salonuna girdi.

— Nasıl da titriyor, diyor Max Thor.

Birbirlerine doğru ilerliyorlar.

Şimdi birbirlerini selamlayacak mesafedeler.

— Bernard Alione, diyor Elisabeth bir solukta. Alissa.

— Stein.

— Max Thor.

Bernard Alione Alissa'ya bakıyor. Bir sessizlik oluyor.

— Ah, siz misiniz? diye soruyor. Alissa, siz misiniz? Az önce bana sizden bahsediyordu.

— Ne söyledi? diye soruyor Stein.

— Oh, hiçbir şey... diyor Bernard Alione gülerek.

Bir masaya yöneliyorlar.

Hava pırıl pırıl. Perdeler indirilmiş. Pazar.

Kahvaltı ediyorlar.

— Beşe doğru Grenoble'da olacağız, diyor Bernard Alione.

— Hava harika, diyor Alissa, bugün gidiyor olmanız yazık.

— Her şeyin bir sonu var... Sizi tanımak benim için zevkti... Sizin sayenizde, Elisabeth burada daha az sıkıldı... yani, şu son günlerde...

— Sıkılmıyordu, bizi tanımadan önce bile.

— Biraz, akşamları, diyor Elisabeth Alione.

Sessizlik. Perdelerin mavi gölgesinde, siyahlar içindeki Elisabeth'in sırtı pencerelere dönük, gözlerinde uykunun sabit bakışı.

— Uyuyordu, diyor Alissa

Bernard Alione gülümsüyor, hızını alıyor.

— O, Elisabeth, tek başına kalamayan bir kadın... hem de hiç... ben giderken... ki bu benim işim için gerekli... her seferinde küçük bir dram oluyordu. –ona gülümsüyor–, değil mi, Elisa?

— Elisa, diye mırıldanıyor Max Thor.

— Deliriyorum, diyor yavaşça Elisabeth Alione.

— Peki, hep böyle mi? diye soruyor Alissa, tek başına?

— Kastettiğiniz: kocası olmadan mı? Evet, bir hayli... Ama aileden geliyor bu durumda. –Alissa'ya gülümsüyor.– Görüyorsunuz, hiçbir şeyden umutsuzluğa düşmemek gerek.

Anlamıyorlar.

— Buraya gelmeye karar veren, diyor Bernard Alione,

kendisi. Tek başına. Birdenbire. –Neredeyse gülüyor.– Bu çabayı göstermesi gerektiğini anladı.

Masada uyuklayan, gözleri kocaman açık şu kadına bakıyorlar. Başını çocuk gibi oynatıyor, yaşamına sessizliği çağırarak.

— Yorulmuştum, diyor.

Ses uzak, bitkin. Yemeyi bıraktı. Max Thor da.

— Burada sıkıldınız mı? diye soruyor Max Thor.

Duraksıyor.

— Hayır, diyor, hayır –arıyor–, burada sıkmam kendimi.

— Sıkıntı belli bir biçim aldığı zaman..., diyor Stein. –Duruyor.

— Evet? diye soruyor Bernard Alione, ilginç bir şey söyleyecektiniz. Hangi biçimi... bu... bu durumda?

— Bir saatinki örneğin, algılanmaz, diyor Stein. Algılanmaz, adlandırılmazsa, beklenmedik yollar tutabilir.

— Aptalca değil, şu söylediğiniz şey, diyor Bernard Alione.

— Hayır, diyor Stein.

Bernard Alione yemeyi bırakıyor.

— Hangi yolları... mesela? diye soruyor Bernard Alione.

Stein Elisabeth Alione'a bakıyor ve düşünüyor. Sonra unutuyor.

— Bu kesinlikle öngörülemez, diyor.

Stein ve Elisabeth Alione sessizlik içinde bakışıyorlar.

— Kesinlikle, diye mırıldanıyor Stein. Haliniz ne olacak?

— Nasıl?... diye soruyor Bernard Alione.

O da yemeyi bırakıyor.

— Önemsemeyin, diyor Alissa, Stein'ın söylediklerini.

Sessizlik. Bernard Alione onlara bakıyor.

— Kimsiniz? diye soruyor.

— Alman Yahudileri, diyor Alissa.

— Benim sorduğum... benim... soru bu değil...

— Fakat bu olmalıydı, diyor Max Thor tatlılıkla.

Sessizlik.

— Elisabeth yemiyor, diyor Bernard Alione.

— Bulantısı var belki de? diye soruyor Alissa.

Elisabeth kıpırdamıyor. Gözlerini indirdi.

— Ne oluyor? diye soruyor Bernard Alione.

— Hepimiz bu durumdayız, diye açıklıyor Stein, dördümüz de.

Sessizlik.

Elisabeth kalkıp çıkıyor. Pencereden onu izliyorlar. Sakin adımlarla parkı geçiyor ve ormanın kapısına götüren ağaçlıklı yolda gözden kayboluyor.

— Kusmaya gitti, diyor Alissa.

Sessizlik. Bernard Alione tekrar yemeye başladı, bunu yapanın bir tek kendisi olduğunu fark ediyor.

— Bir tek ben yiyorum...

— Devam edin, diyor Max Thor. Mühim değil.

Bernard Alione yemeyi kesiyor. Ona bakıyorlar. Hepsinde aynı sakin hava var.

— Yakında denize gideceğiz ve Elisabeth kendini tamamen toparlayacak. Onu tam formunda bulacağımı sanıyordum. Biraz daha dinlenmeye ihtiyacı var.

Susuyorlar. Susarak ona bakıyorlar.

— Herhalde size bundan bahsetmiştir... aptal bir kaza...

Hiçbirinden hiçbir işaret gelmiyor.

— Esasında, bu Elisabeth'te başka şeyden daha ahlakiy-

di... Satrançta olduğu gibi bir kadın böyle şeyleri hisseder. Biz erkekler tam olarak anlayamayız...

Sandalyesinde kıpırdanıyor, ayağa kalkıyor, etrafını araştırıyor.

— Pekala, iyi bakalım, kaçma zamanı... gidip onu alacağım... valizleri indirme vakti...

— Parka doğru bakıyor.

— ... otel hesabını ödeme...

Sessizlik.

— Tatilde nereye gidiyorsunuz? diye soruyor Alissa.

Adam rahatlıyor.

— Leucate'a. Belki bilmiyorsunuzdur? Languedoc'tan taşınmak ilgimi çekiyor –gülümsüyor–, karım gibi değilim ben, tatilde yerimde duramam.

Gülümsüyor. Alissa Stein'a doğru döndü.

— Leucate, diyor Alissa.

— Evet, diyor Stein –çok kısık bir sesle tekrarlıyor–, Leucate.

Sessizlik. Bernard Alione galiba duymadı. Gülümsüyor. Tekrar oturdu.

— Şu son zamanlarda onu benden daha çok gördünüz, diyor, nedir onu... ?

— Korku, diyor Stein.

Bakışlarının yumuşaklığı Bernard Alione'u allak bullak ediyor.

— Çok kötü olacak, diyor Stein tatlı bir mırıltıyla, korkunç olacak –Bernard Alione'a bakıyor– ve bunu şimdiden biraz biliyor.

— Kimden bahsediyorsunuz?

— Elisabeth Alione'dan.

Bernard Alione doğruluyor. Kimse tutmuyor onu. Tekrar oturuyor. Kısacık gülüyor.

— Anlamamıştım... siz hastasınız. İşte...

Sessizlik. Şimdi hafifçe masanın dışında. Alissa'ya bakıyor. Gözleri derin biçimde mavi. Bakışı tatlı ve huzurlu.

— Bu kriz, diye soruyor Alissa, bu doktor.

— Evet, diyor Stein, doktorun şu ölümü.

— Ölmedi, diye bağırıyor Bernard Alione.

Sessizlik.

— Anlamıyorum, diyor Bernard Alione.... Size bahsetti mi... bu kazadan?

— Nasıl bir ölüm seçmişti? diye soruyor Max Thor.

Sessizlik. Berbat bir gıcırtıyla mavi perdeler kaldırılıyor. Hava gerçekten kapanmış.

— Ölmedi, diyor yavaşça Bernard Alione, aklınıza bunu sokmayın... Elisa'ya göre, olan küçük kızın ölümüydü, gerisi... hayır, hayır... düşünün bir.

Birdenbire, zekayla, ses ağarıyor.

— Size bizden bahsetti mi? diye soruyor Max Thor.

— Henüz değil.

— Dört gündür birbirimizden ayrılmıyoruz.

Bernard Alione yanıt vermiyor. Ansızın kalkıyor. Pencereye doğru gidiyor ve uzun bir bağırışla sesleniyor.

— Elisabeth.

Yanıt yok. Geri dönüyor. Ona bakıyorlar.

— Çağırmak hiçbir işe yaramaz, diyor Stein.

— Stein'ın dediklerine bakmayın siz. Gelmek üzeredir.

Bernard Alione tekrar oturuyor. Yemek salonuna doğru dönüyor. Salon boş.

— Hepsi gezintiye gittiler, diye açıklıyor Max Thor. Bernard Alione'a gülümsüyor. Size bizden bahsetti mi?

Bernard Alione hızlı hızlı konuşmaya başlıyor.

— Hayır, ama bunu daha sonra yapacak... bundan eminim... fark etmişsinizdir... çok içe kapanık... sebepsiz yere... benimle, kocasıylayken bile.

— Gittiği zaman, diye soruyor Alissa, sizden bu otelde bir gün geçirmenizi istediği zaman, neden olduğunu söylemedi mi?

— Siz niye karışıyorsunuz? diye cılızca bağırıyor Bernard Alione.

— Size ne söyledi? diye soruyor Stein.

Alissa Stein'a dönüyor.

— Yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu ona söylemiştir muhakkak, bir süre için tek başına. Şu doktoru unutana kadar.

— Öyle, diyor Stein, evet, öyle olmalı.

— Onu unuttu, diyor Max Thor, artık.

Sessizlik. Alissa Stein'ın elini alıyor ve sessizce ona sarılıyor. Max Thor parktan tarafa bakıyor. Bernard Alione artık kıpırdamıyor.

— İşte geliyor, diyor Max Thor.

Kapalı havada ilerliyor gerçekten de. Çok ağır ağır geliyor. Duruyor. Sonra yeniden yola koyuluyor. Bernard Alione gelişini izlemiyor.

— Onu nerede buldunuz? diye soruyor Max Thor.

— Çocukluktan tanışıyorlar, diye ezberden söylüyor Alissa. Aileleri arkadaşmış.

Sessizlik. Diğerleri hala onun gelişini izliyor. Durdu, tenis sahalarına doğru döndü. Parmaklarının arasındaki otla oynuyor.

— Belli ki onunla pek ilgilisiniz, diyor Bernard Alione.

— Evet.

— Nedenini öğrenebilir miyiz? – ses yeniden gücüne kavuştu.

— Edebi sebeplerle, diyor Stein. Gülüyor.

Stein gülüyor. Alissa gözleri kamaşarak gülüşüne bakıyor.

— Karım bir roman kahramanı mı? diyor Bernard Alione.

Sırıtıyor. Sesi bu çabaya rağmen hala aynı temizlikte.

— Hayranlık verici, diye yanıt veriyor Max Thor.

— Siz mi ... ? diye soruyor Bernard Alione.

Max Thor'u işaret ediyor.

— Bay... Thor mu yazıyor? diye soruyor açıkça Bernard Alione.

— Hayır, diyor Max Thor.

— Ona dair ne anlatabileceğinizi anlamıyorum. Artık romanlarda hiçbir şey anlatılmadığı da doğru. Bu yüzdendir ki çok az roman okuyorum ... ki ...

Onlara bakıyor. Ciddileştiler. Onu dinlemiyorlar. Elisabeth yemek salonunu geçiyor.

Oturuyor. Kocaman açılmış gözleri uykuda kalmış.

Sessizlik.

— Kustunuz mu? diye soruyor Alissa.

Elisabeth kelimelere biçim vermekte zorlanıyor.

— Evet.

— Nasıldı?

Elisabeth düşünüyor. Gülümsüyor.

— Hoş, diyor.

— İyi diyor, Stein, iyi.

Sessizlik. Bernard Alione karısına bakıyor. Otu masaya koyup ona bakıyor.

— Endişelendim, diyor. Uzun vadede, bu ilaçlardan olmasın?

— Artık almıyorum.

— Artık almıyor, diyor Max Thor, hayır. –Elisabeth Alione'a hitap ediyor. –Uyukladınız mı?

— Hayır.

Sessizlik. Elisabeth kafasını kaldırıyor ve bakışı Alissa'nın mavi bakışına dalıyor.

— Gözlerini gördün mü? diye soruyor.

— Evet.

Sessizlik.

— Fabrikanız ne üretiyor? diye soruyor Stein.

Bernard Alione gözlerini Alissa'dan ayırıyor, etrafına bakıyor, yanıtını bekleyen bu dört çehreye. Yeniden titremeye başlıyor.

— Konserve yiyecek, diyor zorlukla.

Sessizlik.

— Yeniden başlayacak bu, kusmak istiyorum, diyor Elisabeth Alione.

— İyi, diyor Stein, iyi.

— Gitmemiz gerek, diye mırıldanıyor Bernard Alione – kıpırdamıyor.

— Biliyorsunuz, diyor Alissa benzersiz bir tatlılıkla, biliyorsunuz sizi de, sizi de sevebilirdik.

— Aşkla, diyor Stein.

— Evet, diyor Max Thor. Yapabilirdik.

Sessizlik. Elisabeth kıpırdadı. Kafasını eğik tutan kocasına bakıyor. Titremeye başladı.

— Gitmemiz gerek, diye haber veriyor yavaşça.

Adam kıpırdamıyor.

— Hastasın, diyor. Kalabiliriz.

— Hayır.

— Bu bulantılar...

— Bu sadece başlangıç, diyor Max Thor.

— Gitmemiz gerek, diyor Elisabeth Alione.

Alissa ile Stein birbirine yaklaştılar, dalgınca.

— Söyledi, diyor Stein.

— Evet, gitmemiz gerekiyor.

Sessizlik. Alissa kıpırdamıyor. Elisabeth Alione'un bakışı şimdi yüzlerinin kaygan duvarlarına tutunmaya çalışıyor. Başaramıyor.

— Ona kızmayın, diyor Max Thor Bernard Alione'a, bizler ne isek o olduğumuz için ona kızmayın.

— Bana kızmaz, diyor. Sizin başka türlü olamayacağınızı biliyor –Bernard Alione'a doğru dönüyor– değil mi?

Yanıt yok. Başı eğik, bekliyor.

— Ya siz? diye soruyor. Ne öğretiyorsunuz?

— Tarih , diyor Max Thor. Geleceğin tarihi.

Sessizlik. Bernard Alione gözlerini sabit duran Max Thor'a dikiyor.

Bernard Alione'un sesi tanınmaz oluyor.

— Bu büyük bir değişim mi? diye ağzından çıkarıyor Bernard Alione.

— Artık hiçbir şey yok, diyor Max Thor. O yüzden susuyorum. Öğrencilerim uyuyor.

Sessizlik. Ansızın, işte Elisabeth Alione'un hafif hıçkırıkları.

— Hala çocuk var mı? diye soruyor kadın.

— Artık sadece o var, diyor Max Thor.

Gözyaşlarının arasından gülümsüyor. Kadının elini tutuyor.

— Ah, diye inliyor, ne mutluluk.

Bernard Alione sorgulamaya devam ediyor, kıpırtısız. Stein'a hitap ediyor.

— Peki siz, Blum? Siz ne öğretiyorsunuz? diye soruyor.

— Hiç, diyor Max Thor. O, hiçbir şey öğretmiyor. Alissa da.

Sessizlik.

— Bazen diyor, Alissa, Blum Rosenfeld'in teorisini öğretir.

Bernard Alione düşünüyor.

— Tanımıyorum, diyor.

— Arthur Rosenfeld, diyor Stein. Öldü.

— O bir çocuktu, diyor Max Thor.

— Kaç yaşındaydı? diye soruyor Elisabeth bir iniltiyle.

— Sekiz yaşındaydı, diyor Stein. Alissa onu tanıdı.

— Deniz kenarında, diyor Alissa.

Sessizlik. Stein ile Alissa el ele tutuşuyor. Max Thor onları gösteriyor.

— Onlar, diyor, bakın onlara, zaten çocuklar.

— Her şey mümkün, diyor Bernard Alione.

Alissa ile Stein dinlemiyorlar, sanki akıllarına aynı fikir gelmiş gibi.

Elisabeth de onları gösteriyor büyülenme içinde.

— Adı Alissa, diyor. Bu ikisi sevgililer.

Sessizlik.

— Otelden ayrıldı, diyor Stein.

— Elisabeth Alione bizi terk etti, diyor Alissa.

Max Thor onlara yaklaşıyor. Diğer varlıklardan habersizlik içine yuvarlanıyor.

— Onu yeniden görmek ister miydiniz? diye soruyor Alissa.

— Neden daha erken gittiğini söyledi mi? Şu telefon konuşması mı? Açıkladı mı?

— Hayır, bilemeyeceğiz.

Elisabeth Alione yine uykuya yenik düştü. Alissa Stein'ın ellerini uzaklaştırıyor, başını Bernard Alione yönünde doğrultuyor.

— Ona olan ilgimizden bir şeyler fark etti, anlarsınız ya, diyor Alissa. Buna katlanamadı.

Yanıt vermiyor. Alissa kalkıyor. Yemek salonuna dönüyor. Stein onu gözleriyle takip ediyor, yalnız Stein. Pencerelerin yanma gidiyor.

— Tenis sahaları bomboş, diyor. Park da. Hiçbir şey tahmin etmemiş olması olanaksız görünüyor.

Hareketsizleşiyor.

— Şeyin... bir başlangıcı oldu... bir ürperti gibi... hayır... bir çatırtı gibi... şeyin...

— Bedenin, diyor Stein.

— Evet.

Elisabeth Alione başını doğrulttu.

— Gitmemiz gerek, diyor.

O sırada Alissa Bernard Alione'a doğru gidiyor.

— Aceleniz yok, diyor.

Dosdoğru karşısında duruyor, ama pencerelerden ormana bakıyor.

— Sizi acele ettiren ne?

— Hiç, diyor Bernard Alione. Hiçbir şey.

Kadın ona bakıyor.

— Ayrılmayalım birbirimizden, diyor.

Elisabeth birden doğruluyor, tek kelime etmeden.

— Ormana gelin, diyor Alissa –sadece ona hitap ediyor,– bizimle. Artık ayrılmayalım.

— Hayır, diye bağırıyor Elisabeth Alione.

— Neden, diye soruyor Bernard Alione. Neden ormana?

Sessizlik.

— Benimle birlikte, diye yalvarıyor Alissa.

— Neden ormana?

Başını kaldırıyor, mavi gözlerle karşılaşıp susuyor.

— Tarihi anıt olarak sınıflandırıldı, diyor Stein.

— Birkaç adım, diyor, ormanı görene kadar.

— Hayır.

— Alissa, diye sesleniyor Stein.

Stein'ın yanındaki yerine geçiyor.

— Haksızsınız, diyor Stein.

Alissa Stein'ın yanına büzüşüyor. Şarkı söyler gibi sızlanıyor.

— Bu zor, zor, diyor Alissa.

— Yanılıyorsunuz, diye tekrarlıyor Stein.

Elisabeth Alione kocasına doğru yürüyor. Max Thor ona doğru gitmek için kalktı, duruyor.

— Artık gitmemiz lazım, diyor.

— Evet, diyor Max Thor. Gidin.

Bernard Alione zorlukla ayağa kalkıyor. Kalktı. Alissa ile Stein'ı gösteriyor. Stein Alissa'nın yüzünü ellerinde tutuyor.

— Alissa ağlıyor mu? diye soruyor.

— Hayır, diyor Stein.

Stein, elleriyle, Alissa'nın ölü başını yüzüne doğru çevirip ona bakıyor.

— Dinleniyor, diyor.

Bernard Alione hafifçe sendeliyor.

— Farkına varmadan, diyor, içtim.

— İyi, diyor Stein, iyi.

Max Thor Elisabeth Alione'a doğru bir adım atıyor.

— Nereye gidiyorsunuz?

— Geri dönüyoruz.

— Nereye? diye soruyor Alissa kıpırdamadan.

— Buraya mı? diye soruyor Stein.

Bernard Alione hayır anlamında bir işaret yapıyor. Alissa kafasını kaldırıp ona gülümsüyor. Diğer ikisi de onunla birlikte adama gülümsüyorlar.

— Sizi de sevebilirdi, diyor, eğer sevme yeteneği olsaydı.

Sessizlik.

— Her şey olabilir, diyor Bernard Alione – gülümsedi.

— Evet.

Sessizlik.

Alissa Stein'ın ellerinden uzaklaşıyor.

— Nasıl yaşıyorsunuz onunla? diye bağırıyor Alissa.

Bernard Alione artık yanıt vermiyor.

— Onunla yaşamıyor, diyor Stein.

— Yalnızca biz olmuş olurduk, o zaman?

— Evet.

Max Thor Elisabeth Alione'a yanaşıyor.

— On gündür beni izliyorsunuz, diyor. Bende sizi büyü-

leyen ve altüst eden bir şey vardı... doğasını anlayamadığınız bir şey.

Bernard Alione artık hiçbir şeyi duymuyor sanki.

— Bu doğru, çıkıyor ağzından nihayet Elisabeth Alione'un.

Sessizlik. Ona bakıyorlar ama o yeniden yaşamının üstüne sessizliği çağırıyor.

— Bu otelde kalabiliriz, diyor Bernard Alione. Bir gün.

— Hayır.

— Nasıl istersen.

İlk o çıkıyor. Bernard Alione'un yaptığı sadece onu takip etmek. Max Thor hala ayakta. Şimdi ayrı duran Alissa ve Stein onlara bakıyorlar.

Şunlar duyuluyor:

— Valizler indi.

— Hesap, lütfen. Çek alıyor musunuz?

Sessizlik.

— Parkın içinden geçiyorlar, diyor Stein.

Sessizlik.

— Tenis sahaları boyunca ilerliyorlar.

Sessizlik.

— İlk o kayboldu gözden.

Alaca karanlık. Güneş gri göle batıyor.

Otelde alaca karanlık.

Stein koltuğa uzanmış. Alissa Stein'ın üstüne uzanmış. Başını göğsüne yaslamış.

Uzun süre, uyuyorlar.

Max Thor içeriye giriyor.

— Bizi altıya doğru uyandırmalarını söyledim, diyor.

— 113 numaralı otoyol, diyor Stein kıpırdamadan, onu Narbonne'a bırakmak gerek.

— Öyle.

Max Thor diğer koltuğa uzanıyor. Alissa'yı gösteriyor.

— Dinleniyor, diyor Stein.

— Evet. Aşkım.

— Evet.

Max Thor Stein'a bir sigara ikram ediyor. Stein alıyor. Kısık sesle gevezelik ediyorlar.

— Belki de bu şeyi karanlıkta bırakmak gerekirdi, diyor Max Thor, Elisabeth Alione?

— Fark etmezdi.

Sessizlik.

— Mümkün olan neydi?

Stein yanıt vermiyor.

— Arzu mu? diye soruyor Max Thor, arzuyla yıpranma mı?

— Evet, arzunuzla.

Sessizlik.

— Ya da Alissa tarafından öldürülmek, diyor Stein.

Sessizlik.

Stein gülümsüyor.

— Artık seçeneğimiz yok, diyor.

Sessizlik.

— Alissa'yla birlikte ormana gider miydi? diye soruyor Max Thor. Ne düşünüyorsunuz?

Stein Alissa'nın bacaklarını okşuyor. Onu kendisine çekiyor.

— O onu isteyen kişiye ait. Başkasının hissettiğini hissediyor. Evet.

Sessizlik.

— Birkaç gün daha yeterdi, diyor Stein, Alissa'nın arzusuna boyun eğmesi için.

— Bu arzu güçlüydü.

— Evet.

Sessizlik.

— Berrak değildi.

— Hayır. Alissa bunu ormanda anlamış olurdu.

Sessizlik.

— Plaj pek küçük, diyor Stein. Onları bulmak kolay olacak, ya caddededirler ya da kafelerde. Bizi görmekten mutlu olacak.

Sessizlik.

— İspanya'ya giderken Leucate'de durduk sanki. Bölge hoşumuza gidiyor. Burada kalmaya karar veriyoruz.

— Burada kalmaya karar veriyoruz, evet.

— Seyahat ettiğimiz yol üzerinde.

— Evet.

Sessizlik.

— Dinlenelim, diyor Stein.

Sessizlik.

— Her şeyi görüyorum, diyor Max Thor. Meydanı. Kafeleri. Çok kolay bu.

— Evet, çok. Meydan hoş, neşeli.

— Dinlenelim, diyor Stein.

— Evet –Alissa'yı gösteriyor–, o dinleniyor.

Sessizlik.

— İyi uyuyor, diyor Stein.

Max Thor uyuyan Alissa'ya bakıyor.

— Evet, bizim uykumuzu.

— Evet.

Sessizlik.

— Bir şey duymadınız mı?

— Evet, bir hava çıtırtısı.

— Evet.

Sessizlik, Alissa inliyor, kıpırdanıyor, sonra kımıltısız kalıyor.

— Rüya görüyor, diyor Stein.

— Ya da o da duydu?

Sessizlik.

— Bakıra mı vuruyorlar? diye soruyor Max Thor.

— Sanki...

Sessizlik.

— Ya da rüya gördü? Şu karar veremediğiniz rüyalarından?

— Hayır.

Sessizlik. Birbirlerine gülümsüyorlar.

— Bir şey mi söyledi?

Stein Alissa'ya çok yakından bakıp, vücudunu dinliyor.

— Hayır. Ağzı yarı aralık ama hiçbir şey söylemiyor.

Sessizlik.

— Gökyüzü gri bir göl, diyor Max Thor, bakın.

Sessizlik.

— Alissa kaç yaşında? diye soruyor Stein.

— On sekiz yaşında.

— Peki siz onu tanıdığınızda?

— On sekiz.

Sessizlik.

— Tekrar başlıyor, diyor Max Thor. Boğuk bir ses, bu kez.

— Bir ağaca vuruldu.

— Yer sarsıldı, evet.

Sessizlik.

— Dinlenelim, diyor Stein.

— Evet.

Sessizlik.

— Alissa ölmedi ya?

— Hayır. Nefes alıyor.

Birbirlerine gülümsüyorlar.

— Dinlenelim.

Stein hala Alissa'yı tutuyor. Max Thor başını koltuğa çeviriyor. Uzun bir soluklanma süresi geçiyor. Alaca karanlığın gri gölü kararıyor.

Ancak karanlık neredeyse bütünüyle tamam olduğunda geliyor açıkça. Hesaba gelmez bir güçle, yüce bir yumuşaklık içinde, otele giriyor.

Kıpırdamıyorlar, gülüyorlar.

— Ah, diyor Stein, buydu işte...

— Ah...

Alissa kıpırdamıyor. Ne de Stein. Ne de Max Thor.

Sonsuz bir acıyla, müzik duruyor, tekrar başlıyor, yeniden duruyor, başa sarıyor, bir daha başlıyor. Duruyor.

— Ormandan mı geliyor? diye soruyor Max Thor.

— Ya da garajdan. Ya da yoldan.

Müzik bir daha başlıyor, güçlü. Sonra duruyor.

— Uzak, diyor Stein.

— Radyonun düğmesini bir çocuk çevirmiş olacak?

— Herhalde.

Sessizlik. Hareket etmiyorlar.

Sonra müzik bir kez daha başlıyor, daha da güçlü. Ama yine duruyor.

— Galiba ormandan geliyor, diyor Stein. Ne büyük acı. Amma zor.

— Geçiyor, geçiyor olmalı.

— Evet, hepsi.

Müzik yeniden başlıyor. Bu kez çok büyük bir enginlikte.

Yine duruyor.

— Başaracak, ormanı geçecek, diyor Stein, geliyor.

İki müzik arasında konuşuyorlar, hafif bir sesle, Alissa'yı uyandırmamak için.

— Ağaçları kırması gerek, duvarlara çarpması, diye mırıldanıyor Stein. Ve geldi işte.

— Artık korkulacak bir şey yok, diyor Max Thor, gerçekten de o.

— Gerçekten de o, ağaçları kırıyor, duvarlara çarpıyor.

Alissa'nın üstüne eğiliyorlar.

Uykusunda, Alissa mutlak bir gülme içinde çocuksu ağzını uzatıyor.

Onun güldüğünü görerek gülüyorlar.

— Stein'ın adına yapılan müzik bu, diyor kadın.

TEMSİLLER İÇİN NOT

Tiyatroda, yalnızca bir dekor olacak: yerinden çıkarılabilir bir pencereyle ayrılmış, otelin yemek salonu ve park.

Soyut bir dekor tercih edilmelidir.

Sahnenin bütün derinliği kullanılmalıdır. Katranlanmış bir yüzey, dipte, orman olacak.

Tenis sahası görünmez olarak kalacak. Sadece topların sesi ulaşacak.

İnsani bir betileme gereksiz olacaktır. Nesnelerin üstüne düşen ışıkla belirtilebilir: şezlonglar, daire şeklinde, ayrı

ayrı, karşılıklı, beyaz. Yemek salonunda, "tutulmuş" masalarda beyaz sofra örtüleri.

Final müziği Jean-Sebastien Bach'tan. Tam olarak – (Græser'in sınıflandırması uyarınca– plakçı baskısına göre 18 ya da 19 numaralı) füg Sanatı'ndan *füg n° 15.*

Oyun orta büyüklükte, tercihen modern bir tiyatroda temsil edilmelidir.

Genel tekrar olmayacak.

Alissa orta boylu, daha çok ufak tefek. Çocuksu değil, çocuk. Hareketleri çok rahat olmalı. Üstünde kot, ayakları çıplak. Saçları kötü yapılmış, gür, sarı ya da kumral.

Stein ve Max Thor aşağı yukarı aynı boyda. Kıyafetleri ihtimamlı, kılık kıyafet yerinde.

Stein'ın hızlı bir yürüyüşü var, uzun adımlar.

Max Thor'un yürüyüşü yavaş. Stein'dan çok daha yavaş konuşuyor.

Kimse bağırmıyor. Bilgiler içsel düzende.

"Bir kitap mı, film mi bu? İkisinin arası mı?... Bir şey gözden kayboluyor burada, burada beliriyor, ama gözden kaybolma ile belirme arasında karar veremiyoruz, ne de korku ile umut, arzu ile ölüm, zamanın sonu ile başlangıcı, dönüşün hakikati ile dönüşün deliliği arasında. Kendini yıkım ve yine de yeniden doğum olarak haber veren yalnızca müzik (güzellik) değil: *müzik olarak yıkım*'a ancak daha gizemli biçimde tanık oluyor ve katılıyoruz?"

MAURICE BLANCHOT

Ormanın kenarında bir otel. Birbirlerini tanımayan üç müşteri, sessiz, yalnız. Elisabeth Alione, onu izleyen Max Thor ve Thor'u izleyen Stein. Sonradan aralarına katılan Alissa Thor ve Bernard Alione. Aşk gibi parıltılı, ölüm gibi sessiz, delilik gibi ağır, devrim gibi buruk, kutsal bir oyun gibi sihirli, ince alay gibi esrarlı... Hiçbir şeye benzemeyen Yıkmak Diyor Kadın'ı Duras 1969 Nisan'ında yazdı ve bu yapıt aynı yıl onun bütünüyle kendisinin çektiği ilk film de oldu.

ISBN 978-605-62624-0-1

0215405
AAP

14 TL